

Ep.01

ปฐมบทความแสบ

(Sap Talk)

เพียะ!

“ฉันบอกแกแล้วใช่ไหมว่าไม่ให้ก่อเรื่อง ไข่ลูกไม่รักดี!”

“หี ใครจะไปเหมือนลูกสุดที่รักของพ่อกันล่ะคร...”

เพียะ!

“ยังจะมีหน้ามาเถียง ออกไปเลยนะ! แกนี่มันนำความเสื่อมเสียมาให้ฉันจริงๆ ดูตัวอย่างเจ้าชนมันบ้าง หน้านั้นเรียนดี ก็ฟ้าเด่น สุภาพเรียบร้อย เชื้อฟังกู้ใหญ่ แล้วแกมันอะไร หาเรื่องทะเลาะกับใครบ้างก็ไม่รู้มาให้ฉันได้ทุกวัน ฉันเคียมเต็มทนแล้ว หัดทำตัวให้มันเป็นผู้เป็นคนซะบ้าง อายน้องมันบ้างไหม!”

“...”

ผมยืนนิ่ง ความเจ็บแปลบตรงข้างแก้มที่โดนฝ่ามือตบลงมาซ้ำกันถึงสองครั้งติดยังคงอยู่ แม้จะโดนชายที่ชื่อว่าพ่อตากวาดแคไหนผมก็ยังยืนยิ้มได้อย่างไม่ทุกขีรอน เพราะถ้าผมเผยจุดอ่อนเมื่อไหร่... สองแม่ลูกที่เป็นกาฝากต้องตรงเข้ามาขย้ำเมื่อนั้นแน่

อ้อ! สองกาฝากไหนนะเหรอก ก็ไอ้เด็กเวอร์ที่แสร้งทำตัวดีข้างแม่ที่แสนดีของมันนั่นไง แต่ไม่ต้องมาสงสารผมเหรอกนะ ชีวิตผมไม่ได้ถูกแม่เลี้ยงกับ

ลูกของมันโขกสับอะไรขนาดนั้น ก็แค่เคยโดนขังลี้ม เคยโดนอดอาหาร แล้วก็เคยโดนตีจนหลังลายตอนเด็กด้วย แคนั้นเอง...จิบๆ

ผมขีดเลือดตรงมุมปากอย่างเอือมระอานิดหน่อย ช่างเป็นบ้านที่ไร้ความสุขสินดี ผู้ช้านอกก็ไม่ได้...

“คุณคะ อย่าทำแสบเลยคะ แกโดนหนักแล้วเดี๋ยวก็ต้องจำในสักวันหนึ่ง” เป็นคำพูดที่จิกกัดได้ดีนี่

“นั่นสิฮะคุณพ่อ ชนสงสารพี่แสบ” สงสาร...แต่สายตาสะใจมาเต็มเลยนะน้องชาย

อูย...เวทนาคุณมากกว่ามั้ง!

ผมตรงดิ่งเข้าไปหามันทันทีแต่พอดันม้ายืนแทรกกลางเสี้ยก่อน คราวนี้ในมือถือไม้เรียวเลยด้วย

“ไปซะ!”

ผมขะจิกเด็กน้อยพร้อมรอยยิ้มร้ายที่ถูกต้องตรงมุมปาก แม้จะเจ็บใจนิดหน่อยที่ไม่ได้ทำร้ายไข้เด็กเวอร์นั้นให้สาสมกับสิ่งที่มันใส่ร้ายป้ายสีผม แต่ก็ช่วยไม่ได้...เดี๋ยวค่อยหาทางแก้แค้นทีหลังแล้วกัน

ผมยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ ยังไงซะบ้านหลังนี้ก็ไม่ได้ต้อนรับผมตั้งแต่แรกอยู่แล้ว คิดได้ดังนั้นผมจึงคว้ากระบี่เป่าเบ่ที่เตรียมไว้ขึ้นพาดบ่าในทันที พ่อดูตกตะลึงนิดหน่อยเพราะไม่คิดว่าผมจะเอาจริง ก็นะ...ออกจากบ้านทั้งทีก็ต้องทำต่อหน้า ผมไม่นิยมตีแตกหลังเหมือนลูกสุดที่รักของพ่อเสียด้วยสิ

“นั่นแกจะไปไหน! จันหมายถึงให้ขึ้นไปสำนึกผิดในห้อง” ผมถอนหายใจกับเสียงตวาดจากทางด้านหลังพลางปรายตามองพ่อเพียงนิด

“ไปให้พ้นตามที่ต้องการไปครับ บายนะครับคุณบ๊า บายนะน้องชาย... แล้วเราต้องได้เจอกันอีกแน่”

ผมยิ้ม...แต่สายตาสื่อถึงความมาดร้ายล้วนๆ ไข้ชนตัวสั้นวูบหนึ่งแล้วรีบหลบหลังแม่ของมันที่มีสีหน้าบิดเบี้ยวเพราะโดนผมเรียกว่าบ๊า แต่ต่อมาไม่นานยัยบ้านนั้นก็ยิ้มหวานอย่างสมใจ

ก็นะ...ไล่ผมซึ่งเป็นลูกชายคนโตไปได้เนี่ย มารดกจะตกไปไหนนอก

จากเข้ากระเป่าคุณเธอเต็มๆ แต่ถึงมีผมอยู่พอก็คต้องยกให้ยัยบ้านั้นอยู่แล้ว
เล่นหลงจนงงหัวไม่ขึ้นขนาดนั้น

ผมรีบออกมาจากบ้านก่อนที่พอจะไหวตัวทัน เรื่องของเรื่องมันมี
อยู่ว่า...เมื่อวานผมไปเที่ยวแล้วดันมีผู้ชายคนหนึ่งมาเกาะเกาะ และด้วย
ความรำคาญผมเลยตีปะหน้าหาย แล้วไอ้นั้นมันดันเป็นลูกคนใหญ่คุณ
โตครอบครัวผมเลยโดนหางเลขไปด้วย

ความจริงเรื่องมันสะสมมาตั้งแต่ผมเริ่มขึ้นมอดันแล้ว ไปที่ไหนก็มี
แต่ผู้ชายตามรั้งความจนมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับพวกมันไปทั่ว ถ้าผมไม่สู้ก็
ตกเป็นเบี้ยล่างไอ้พวกนั้น โชคดีจริงๆ ที่ตอนแม่อยู่ยังได้เรียนเทควันโด ไม่
งั้นผมคงกลายเป็นเด็กหงิมๆ น้าดู

ตอนนี้ผมกำลังอยู่ในช่วงปิดเทอมมอหกเตรียมขึ้นมหา'ลัยอีกหนึ่ง
เดือนข้างหน้า บางวันมันว่างจัดพอมีเพื่อนชวนก็เลยออกไปเที่ยวบ้าง บ้าน
แบบนี้อยู่ไปก็สะสมอึดสะสมเย็น ผมไม่แม่แต่จะอยากหายใจร่วมกับสองแม่ลูก
นั้นด้วยซ้ำ พอเที่ยวบ่อยๆ มันก็เลยเริ่มติด ชีวิตเลยอยู่บ้านไม่ค่อยได้อย่าง
ที่เห็น

อืม...ความจริงคงไม่ใช่บ้านหรอก ก็แค่ที่ซุกหัวนอนชั่วคราวตั้งแต่
แม่ตายเท่านั้นเอง

ถามว่าผมมีเงินหรือไปถึงกล้าออกมาขายเดี่ยว? มีสิ...เงินของแม่
และมรดกทั้งหมดที่โอนเป็นชื่อผมคนเดียวอย่างไรละ ใช้ทั้งชาติยังไม่หมด
เลยมั้ง ผมไม่ได้ฟุ่มเฟือยหรอกนะ และที่แม่โอนเป็นชื่อผมคนเดียวก็เพราะ
รู้ว่าพ่อแอบมีเมียน้อยเป็นยัยบ้านั้นไง แม่ผมตรอมใจตายเร็วกว่าที่คิดด้วยซ้ำ

ผมเกลียด...ผู้หญิง และผมก็เกลียดผู้ชาย ผมไม่แน่ใจเหมือนกันว่า
ตัวเองชอบเพศไหน เพราะเท่าที่ผ่านมาทั้งชีวิตผู้หญิงและผู้ชายต่างกระทำ
กับผมได้น้ารักน่าชังเกินไปหน่อย พ่อก็ขยันทุบตีเมื่อไอ้ชนมันวิ่งโร่เอาเรื่อง
ที่โรงเรียนมาฟ้อง บางครั้งผมไม่ได้ทำอะไรพ่อก็เชื่อไอ้ชนซะงั้น ส่วนยัยบ้านั้น
นั้นก็...นะ เอ้อ! ชีวิตมีสีสันดีไหมล่ะ

ตอนนี้คงต้องหาเช่าคอนโดฯ สักห้อง ผมคิดพลางหยิบไอโฟนโทร.

หาไอ้ต่อ มันเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวที่ผมมีนะ แต่ไม่ได้สนิทกันเท่าไรหรอก
ที่สำคัญมันยังเป็นผู้ชายคนเดียวที่ไม่มองผมด้วยสายตาคะลิม
กะเหลี่ยด้วย พอลองถามดูก็บอกว่าผมน่ากลัวเกินกว่าจะอยากติดอกติดใจ
หืม...ผมน่ากลัวหรือ? ตรงไหนกัน? ผมคิดพลางก็ริดยิ้มแล้วหัวเราะในลำคอ
ใช่แล้ว...ที่ผมมีปัญหาตั้งแต่ขึ้นมอดันกับพวกผู้ชายก็เป็นเพราะ
ใบหน้าและรูปร่างตัวเองเนี่ยแหละ โชคร้ายที่อยู่โรงเรียนชายล้วน ถ้าเป็น
สหศึกษาผมคงไม่โดนหาเรื่องเท่าไร เริ่มแรกพวกนั้นก็หาว่าผมเป็นตุ๊ด
เพราะปากแดงเหมือนผู้หญิง พอเขาเข้าใจจริงๆ ตอนขึ้นมอปลายก็วิ่งโรม่า
จับผมกันเป็นพรวน บอกอยากลองของแปลกบ้างละ ผมเช็กซีเกินไปบ้างละ
อย่างนี้จะไม่ให้มีเรื่องด้วยยังไงไหว

ในที่สุดไอ้ต่อก็หาคอนโดฯ ให้ผมสำเร็จ คอนโดฯ ระดับกลางไม่ได้
หรูหรามากมายแต่ก็พอซุกหัวนอนได้ ผมทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟากลางห้องแล้ว
วางเป้ไว้อีกทาง มือก็นิ้วดขมับไปมา

พอได้อยู่คนเดียวรอยยิ้มที่มักจะมีเพื่อปกป้องตัวเองก็จางหายไป
น้ำตาผมไหลอย่างเงียบๆ ไร้เสียงสะอื้นโดยสิ้นเชิงก่อนที่ผมจะปาดมันทิ้ง...
ช่างเถอะ ผมตัดสินใจแล้ว แต่ถ้าเจอสองแม่ลูกนั่นอีกเมื่อไหร่รับรองได้ว่าผม
เล่นงานพวกมันแน่

โชคดีที่ผมสามารถเบิกเงินมรดกของแม่ได้ตอนอายุสิบแปด ผมเลย
ไม่ต้องอดตาย และนี่คือเหตุผลว่าทำไมผมจึงไม่หนีออกจากบ้านตั้งแต่อายุ
ย่างสิบห้าสิบหก แต่อย่างผมถ้ามีเสียเลี้ยงสักคนก็คงไม่อดตายแล้วมั้ง หึๆ
เห็นเสนอนหน้ามาเป็นพรวนทุกครั้งที่ไปเที่ยวเลยนี่นะ ว่าแล้วคืนนี้ก็ออกไป
เที่ยวสักหน่อยดีกว่า

“ไอ้ต่อ คืนนี้ไปผับ DYou กับกูไหม” ผมโทรหาไอ้ต่อทันที บอกไว้
ก่อนนะว่าไม่ค่อยสนิท ชวนตามมารยาทแค่นั้นแหละ

(ไม่ว่างวะ ถ้ามีจะไปก็ระวังตัวด้วยแล้วกัน)

“เออ แค่นี้แหละ”

ผมกดวางสายก่อนจะเข้าไปอาบน้ำให้สมองโล่งทันที กำลังคิดอยู่

ว่าคืนนี้จะทำอะไรดี ให้ความหวังสักคนสองคนแล้วค่อยเขี่ยทิ้ง? อืม...อย่ามองผมเป็นเด็กใจแตกแบบนั้นสิ เห็นเที่ยวอย่างนี้แต่ผมยังบริสุทธิ์ผุดผ่องอยู่นะ อีกอย่างคงต้องเมกอัพบริเวณที่โดนพ่อบตบอีกเป็นชั่วโมงกว่าจะออกไปเที่ยวได้

ฉบับ DYou

ฉบับนี้ตรวจอายุนานๆ ครั้งโดยวัดที่เงินหนักจริงและบัตรสมาชิกเสียส่วนใหญ่ ผมมีบัตรสมาชิกเลยเข้าไปได้สบายๆ เหมือนอย่างเคย ผมชินกับสายตาผู้คนที่มองมาทั้งหญิงและชาย พวกแมงเม่าที่เบียดกันแออัดแล้วติดดินราวกับปลดปล่อยอารมณ์ทั้งหลายก็เช่นกัน

นั่งตรงเคาน์เตอร์บาร์ได้ไม่นานผมก็จิ้มๆ เลือக்க็อกเทลมาดื่มแก้วหนึ่ง

“มาคนเดียวหรือครับ” นั่งซิลได้ประมาณห้านาทีก็มีคนมาทัก ผมปรายตามองพร้อมยกยิ้มมุมปากส่งให้นิดหน่อยก่อนจะกลับมามองเครื่องดื่มของตัวเองต่อ

“เห็นคุณนั่งคนเดียวมาสักพัก ผมนั่งเป็นเพื่อนก็แล้วกันนะ”

“ครับ” ผมไม่ได้ปฏิเสธอะไร

ดูแววตาก็มารู้แล้วว่าผู้ชายคนนี้ต้องการอะไร สายตาที่โลมเลียตั้งแต่หัวจรดเท้าไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกกลัวแม้แต่นิด ออกจะชินชาด้วยซ้ำ สาราภาพตามตรงว่าไม่ได้แต่งตัวแหวกหน้าแหวกหลังเหมือนผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนดินแต่่วๆ ตรงมุมนั้นหรือคณะ ผมก็ใส่แค่เสื้อยืดคอกกว้างสีชาวกับกางเกงยีนเดฟ รัตรูปสีด้าเท่านั้นเอง

ก็มีมันส์สไตล์การแต่งตัวของผม...

“อ้าว วันนั้นก็มาหรือเสบ” ผู้ชายอีกคนเดินเข้ามาทัก เสียงกระซิบของเขาดังอยู่ข้างหูจนผมต้องเป็นฝ่ายผละห่าง ผมยิ้มอย่างไว้เชิงก่อนจะผายมือเชิญเขานั่งอีกด้าน

“คุณหนึ่ง...ผมเรียกชื่อถูกไหมครับ?”

“ความจำดีสมกับหน้าตาเลยนะ” คนนี้ก็มาพอๆ กัน แวดตาแพรว
พราวซะไม่มีทั้งที่คราวก่อนก็หลอกหลอผมไม่ได้แท้ๆ ไหนสายตาก็คมมอง
ผิดตรงลาดไหลที่ไหลพันเสื้อของผมอีก

มองไปก็ทำอะไรไม่ได้ยู่ดั้นนั่นแหละ ผมก็รีบยืมร้อยรูบหนึ่งก่อนจะ
หันมามองเครื่องตีของตัวเองต่อ เสียงเพลงจังหวะหนักหน่วงทำให้ผมมองไม่
ว่างเปล่าจนเกินไปนัก ดูเหมือนวันนี้ผมจะตีหนักกว่าทุกวัน เพราะเพิ่งออก
จากบ้านหรือเปล่านะ?

มีแก้วเหล้าเลื่อนมาตรงหน้าทั้งซ้ายและขวา ผมมองพวกเขาสลับกัน
พลาจเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงปกติ

“ผมมีเงินซื้อครับ ขอโทษด้วย” ผมส่งยิ้มน้อยๆ เช่นเคย มองดูก็รู้ว่า
แก้วเหล้าพวกนั้นอาจผสมยาบางอย่างลงไปก็เป็นได้

“ใจร้ายจังนะ” ชายที่มาทักเป็นคนแรกพูดขึ้น ผมยิ้มยั่วอย่างนึกสนุก
พลาจซ่อนดวงตาอำหวนหลังตีแมลกอฮอสขึ้นมองเขาไปด้วย

“นั่น...ถ้าพวกคุณคนใดคนหนึ่งตีผมได้เยอะกว่ากัน ผมจะไปกับ
คนคนนั้น ดีไหมครับ?” ผมเอียงคอพลาจเท้าคางด้วยแวดตาเจ้าเล่ห์

“พูดแล้วนะเสป” คุณหนึ่งมองผมด้วยความหมายมาด เขาคงมั่นใจ
ว่าตัวเองคอแข็งไม่น้อย ผมก็รีบยืมหวนส่งไปเป็นคำตอบ

เพียงเท่านั้นทั้งสองคนก็เริ่มส่งวอดก้าเป็นขวดมาตีแข่งกัน อืม...
กระเป๋านักนำดูขม

ผมนั่งเท้าคางมองด้วยอารมณ์เริ่มเบื่อหน่าย กระทั่งได้เวลาที่ผม
อยากกลับไปนอนแล้วก็ยังไม่มีที่ท่าว่าจะหาผู้ชนะได้ ดังนั้นจึงไม่จำเป็น
ต้องรออีกต่อไป

“จะไปไหน...โอ๊ย!”

“ง่วง จะไปนอน” ผมไม่มีอารมณ์มานั่งพูดจาภาษาตอกไม้ตอขว้าง
ห rokok และยังทั้งสองคนพร้อมใจกันดึงข้อมือผมไว้ จึงถูกบิดข้อมือกลับอย่าง
ไม่ต้องสงสัย

คนเมากับคนไม่เมา ดูยังไงผมก็ชนะใส่ๆ ละนะ

ผมก้าวเดินออกมาจากฝัปก่อนจะยกมือปิดปากหวา เทียงคีนเป๊ะ...
ได้เวลานอนพอดี ผมแยมยิ้มอย่างพึงพอใจที่ได้ปิดข้อมือคนนิดหน่อยพลง
เดินเร็วๆ ไปยังถนน พวกนั้นคงหัวปั่นน่าดู หึๆ

“ไอ้ตัวดี!”

แต่เหมือนคุณหนึ่งจะยังไม่เลิกราลินะถึงได้ลุกวิ่งตามมากระซาก
ผมเข้าหาตัวเองแบบนี้ แถมยังอาศัยจังหวะที่ผมผลอลากตัวเข้าไปในซอก
ตึกลับตาคนอีก

“มืออะไรอีกล่ะ” น้ำเสียงผมเริ่มเหวี่ยง ซิ...่วงชะมัด

“มึงปิดข้อมือกูแล้วคิดหนีเหรห กูจะเอาให้จมเตียงเลยคอยดู”

น้ำเมาเข้าปากแล้วโคตรหยาบค้ายจริงๆ ผมกรีดยิ้มไม่สะทกสะท้าน
แถมเป็นฝ่ายกระซากคอเสื้อคุณหนึ่งลงมาใกล้อีกต่างหาก มืออีกข้างก็เลื่อน
ไปเกาะกุมส่วนลับกลางลำตัวของร่างสูงและลวบได้เบาๆ ไอ้คุณหนึ่งมันทำ
หน้าเคลิ้มเสียด้วย

“ถ้ามึงทำแบบนี้...”

ผมกระซิบเสียงหวานพลงยิ้มยั่วยวนก่อนจะบีบพร้อมจิกเล็บไอ้ที่อยู่
ในมือเต็มแรง จากนั้นก็ถีบมันออกห่างจากตัวก่อนมันจะได้เล่นงานผมคีน

“ไอ้ยัยย!!!”

“ขอให้อย่างใช้งานได้ก็แล้วกัน หึๆ”

ทว่าเดินได้ไม่กี่ก้าวผมก็ได้ยินเสียงคุณหนึ่งคำรามเบาๆ ในลำคอ
วัตถุเย็นเฉียบจ่อที่กลางหลังจนผมต้องเลิกคิ้วและเป็นฝ่ายยกมือขึ้นพลง
หันหน้ากลับไปมอง

“ไปกับกู ไม่งั้นมึงโดนยิงได้แตกแน่ เดียวได้รู้ว่าใช้งานได้ไม่ได้”

ผมขมวดคิ้วนิดหน่อยเมื่อไอ้เวรนี้มันเล่นปืน ทว่าเรื่องแบบนี้มัน
ก็ของเด็กๆ ที่ผมเจอจนชิน เดียวค่อยหาทางหลอกล่อมันและกระที่บเอา
ที่หลังก็ได้ ในจังหวะที่ผมกำลังคิดว่าจะเอาอย่างไรต่อก็มีคนเดินผ่านซอกตึก
มาพอดีบพอดี

ผู้ชายคนนั้นปรายหางตามองผมนิดหน่อย ตอนแรกผมก็คิดว่ามัน

เห็นคนโดนปืนเล็งแล้วจะเข้ามาช่วย...ที่ไหนได้ เสือกเดินผ่านไปซะงั้น จิบ!

กูจะจำหน้ามึงไว้ ไอ้คนไม่มีความเป็นพลเมืองดี! อืม...ผมไม่ควรไป
ด่ามันสินะ ในเมื่อตัวเองก็คอดมาเที่ยวกลางคืนเหมือนกัน ช่างเป็นพลเมือง
ที่ดีจริงๆ

“หึๆ แม่แต่ไอ้ไร่น้ำยามเอ็งก็ยังไม่ช่วยมึงเลยวะ เห็นที่ว่าจะไม่รอ...”
บั้ง!

“มึงว่าใครไร่น้ำยามะ” น้ำเสียงดุดันโผล่มาพร้อมเจ้าของร่างอย่าง
ไม่ทันให้ได้ตั้งตัว

ที่อย่างนี้ละหู้ที่จริงพ่อคุณ! ผมเบิกตากว้างนิดหน่อยแต่ก็ไม่ได้ตกใจ
อะไรมากนัก แค่อีกคุณหนึ่งโดนปืนยิงจนล้มโอดโอยอยู่กับพื้น เสียงปืนดัง
ขนาดนี้ไม่นานตำรวจต้องโผล่มาแน่

ประเด็นสำคัญมันอยู่ตรงไอ้คนแปลกหน้าต่างหาก รู้ไหมว่าถ้ามัน
ยิงพลาดหรือไอ้คุณหนึ่งมือกระตุกผมก็มีสิทธิ์ตายได้เลยนะ เห็นได้ชัดว่า
มันไม่ได้ตั้งใจมาช่วยผมแต่ที่ย้อนกลับมาเพราะได้ยินคำพูดไม่เข้าหูต่างหาก
ผมสะบัดข้อเท้าซึ่งไอ้คุณหนึ่งจับเอาไว้อย่างจริงจัง หยอดเลือดที่ไหล
นองเต็มพื้นทำเอาตกใจอยู่บ้าง แต่เดี๋ยวค่อยโทรเรียกรถพยาบาลให้ก็แล้ว
กัน ตอนนั้นแผ่นกอนพอมึงจะมา พ่อไหนหรือ? อย่ามาทำใส่อีน้า

เงาร่างสูงที่บดบังตรอกไว้ทำให้ในนี้มีตลงหลายส่วน ผมเดินไปใกล้
เขาและเตรียมเปิดปากให้ขยับออกไป แต่เมื่อได้มองใครอีกคนในระยะประชิด
แล้วผมดันลืมคำพูดตัวเองจนหมดสิ้นซะอย่างนั้น

แม้จะเห็นหน้าไม่ชัดแต่ดวงตาทรงอำนาจที่จ้องมองมาวูบหนึ่งนั้น
มันทำให้ผม...สะท้าน

ผมตัดความคิดบ้าๆ ออกจากสมองแล้วยกยิ้มเช่นที่เคยเป็นมา อย่าน
บ้านักเลย...ตั้งแต่เกิดมาก็มีเพียงเหตุการณ์แม่ตายเท่านั้นที่ผมกลัวสุดขีด
ขนาดโดนขังลิ้มตั้งสามวันยังไม่กลัวเลยเออะ ผมเตรียมเอ่ยปากอีกครั้งที่ว่า
คนตรงหน้าดันเดินหนีไปเสียก่อน

แล้วยังไง ผมก็เดินตามนะสิ!

เฮ้! บอกไว้ก่อนนะว่าผมไม่ได้นึกพิศวาสอะไรแม้แต่นิด ประเด็นอยู่ตรงผมติดค้างเขาไว้ไง ให้อะไรมันก็จำพวกไม่ชอบเป็นหนี้บุญคุณใครเสียด้วย “เดี๋ยวก่อนคุณ...”

เรียกแล้วยังไม่หันอีก หืม? แบบนี้ยังไม่รู้จักแสบดีพอสินะ หึ?

ผมวิ่งไปตักหน้าเขาไว้ ตอนนี้อยู่ไม่มีอารมณ์ยิ้มเท่าไหร่นอกจากจ้องตากับร่างสูงที่พอมองใกล้ๆ แล้ว...ห่ออึบหาย

คนตรงหน้าเลิกคิ้วเป็นเชิงว่ามีอะไร ผมเลยถอนหายใจเฮือกหนึ่งเฮ้อ! รู้ใหม่ว่าเท่าที่ผ่านประสบการณ์ชีวิตมา คนประเภทนี้น่ากลัวสุดนะ

“ขอบคุณที่ช่วยนะครับ” ผมก้มหัวให้พอลางฉีกยิ้มน้อยๆ

“...”

“นี่ ผมบอกว่าขอบคุณที่ช่วย” ผมเริ่มคิ้วกระตุกเมื่อใช้หน้าหล่อไร้ปฏิกิริยาโดยสิ้นเชิง

เชื้อใหม่ว่าตั้งแต่เกิดมากูไม่เคยโดนผู้ชายเมินนะเฮ้ย! สาบานได้ว่ามีแต่คนมารุมล้อมผมเขี้ยวละ หืม? ถามว่าไม้หรือเปล่า ก็นะ...คนมันมีดีให้คุยนี่นา

ผมคิ้วกระตุกหนักขึ้นเมื่อร่างทั้งร่างถูกดันให้ชิดติดกำแพงฝั่งตรงข้าม มีหนาล็อกคอผมไว้หลวมๆ เป็นเชิงข่มขู่ แวตาก็สื่อความรำคาญอย่างถึงที่สุด ถ้าให้เดาเขาคงเป็นประเภทที่ไม่ชอบสูงส่งกับใคร

“มึงต้องการอะไร?”

น้ำเสียงเรียบเย็นเอ๋อใกล้หู โปรดอย่าคิดว่ามันจะชวนสยิวเขี้ยวเพราะฟังดูน่าขนลุกเสียมากกว่า

“แค่ขอบคุณ...”

“ถึงกับต้องเดินตามมา? หึ?”

มารยาทใช้ไม่ได้เลยนะ เสือกพูดตัดหน้าผมที่ยังเอ๋อไม่จบประโยคด้วยซ้ำ ไหนจะสายตาสีเขียวที่ข่มขู่ตั้งแต่หัวจรดเท้าราวกับมองขยะไร้ค่าอีกอ้อ...อยากลองแบบ ‘แสบๆ’ ไซ้ใหม่

ผมยกมือขึ้นคล้องคอเขาพอลางส่งสายต่ายั่วชวนให้ ก็พอจะเดาได้...

ถ้าผมเจอมันอีกครั้ง รับรองได้ว่าจะตามรังควานให้ถึงที่สุด
ผมเท่านั้นที่จะต้องชนะ มันจะต้องหลงผมจนหัวปักหัวปำ...หลังจาก
นั้นผมก็จะเฉดหัวมันทิ้ง ที!

Ep.02

แสบไม่ใช่ (?) คนแรง

ผ่านมาเป็นเดือนหลังจากเปิดเทอมแล้ว...ผมตัดขาดจากพ่อโดยสิ้นเชิง

หืม? อย่างมองด้วยแวตตาแบบนั้นสิ เป็นเรื่องปกติที่พ่อจะยุ่งจนไม่มีเวลาออกค้นหาล่ะนะ หรือไม่ก็เป็นเพราะเรื่องของผมมันออกจะไร้สาระเกินไป ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่คิดจะซมซานกลับไปหรอก

“ไอ้แสบ มึงจะเรียนใหม่ นั่งโปรยยิ้มเรียกราดอยู่ได้ ไม่ส่งสารสมองตัวเองก็ส่งสารคนอื่นที่หลงผิดมาละเมอกับบรอยยิ้มแรดๆ ของมึงเหอะวะ”

ผัวะ!

“กูแรง กูไม่แรด”

“เจ็บนะเว้ย! เออ ไม่แรดเลยมึงอะ”

ไอ้ต่อนั่งลูบหัวที่โดนผมตบไปเต็มแรงเมื่อครู่บ่อยๆ มันบ่ปากหมดมาเดือนคนละมาก อืม...ยังไม่ถึงวันประกวดเดือนมหา'ลัยนี่นะ แต่ใกล้แล้วล่ะ

และที่ไอ้ต่อนั้นพูดคงหมายถึงพวกผู้ชายบางคนที่จะเงื่อมองผมอย่างไม่เป็นอันเรียน พอส่งยิ้มกลับก็หลบตากันเป็นทิวแถว คนมันฮอตนะช่วยไม่ได้ แม้แต่ผู้หญิงยังมองผมเลย บางคนก็ออกแนวจิกกัด บางคนก็แบบมองแรงเลยล่ะ

สงสัยอยากนัดตบ...โทษที่ลืมตัว ผมถือคติไม่ทำเพศแม่ก่อนนะพูด
เลย แต่ถ้าแรงมากก็แรงกลับ ผมไม่เคยเขาเปรียบใครอยู่แล้ว

หลังเลิกเรียนเสร็จผมกับไอ้ต๋อก็ไปนั่งเล่นที่ร้านไอศกรีมหน้ามอ ยัง
ยืนยันว่าไม่ได้สนิทกับไอ้นี้เท่าไรเพราะมันม่อไปเรื่อย แต่คนเดียวที่มันไม่ม่อ
คือผม ดังนั้นเลยพอยกโทษให้ได้

“ไอ้แสบ” ไอ้ต๋อมันสะกิดยิกๆ พลังกัมหน้ามาใกล้ทำท่าจะกระชิบ
กระซาบ

เฮ้! มึงลืมไปสินะว่าตัวเองเป็นถึงเดือนคณะผู้หล่อเหล่า (แต่โคตร
ดิงต๋อง) เมื่อมันกัมมาใกล้ผมขนาดนี้จึงไม่แปลกเท่าไรที่ใครต่อใครในร้าน
จะพากันหันมามองพวกเราอย่างสนใจ

ผมดันหน้ามันออกห่างอย่างรุนแรงและขมวดคิ้วมุ่นอย่างไม่ชอบใจ
มือก็ตักไอศกรีมเข้าปากไปด้วย

“กับเพื่อนกับฝูงรุนแรงตลอด ไซ้ลี้...ใครจะเหมือนบรรดาผู้ชายของ
มึง”

“พูดดีๆ หรือมึงอยากโดนถ้วยฟาดปากสักทีสองที หืม?” ผมเลิกคิ้ว
พลงยิ้มหวาน มือก็ยกถ้วยไอศกรีมเตรียมฟาดปากมันดังที่กล่าวไว้

“ใจเย็นๆ เพื่อน เพราะมึงเป็นอย่างนี้ใจกูเลยไม่หลงเสน่ห่มหันตภัย
นั่นเข้า ไม่งั้นกูต้องโซคร้ายไปตลอดชีวิตแหงๆ”

ไอ้ต๋อบ่นหงุหงิง มันยกสองมือขึ้นอย่างยอมแพ้ ผมวางถ้วยลงพลง
ยิ้มร้ายตามแบบฉบับและจัดการไอศกรีมที่เหลือต่อ ออ้อยดีจริงๆ เลยนะ
เดี๋ยวสั่งอีกถ้วยดีกว่า

“แล้วมึงไม่ไปหาสาวหรือไง ว่าแต่เมื่อกี้จะพูดอะไรวะ” ผมเปรยอย่าง
เพ็งนึกขึ้นได้

“พี่ลัมมีนัดทานข้าวกับครอบครัว พี่เซอร์รี่มีงานกลุ่ม พี่งุ่นไปซ้อม
หลิต น้องลีนี่ก็ติดเรียนพิเศษวะ กูละเซ็งเพราะไม่มีคนเข้าตา อ้อ! ส่วน
เรื่องที่จะพูด...”

ผมหรีตาลงในขณะที่มอไอ้ต๋อมันกล่าวด้วยรอยยิ้มล่อลวงเหยื่อ มี

สาวเยอะขนาดนั้นมึงไม่หาคนซื้อ มั่งคุด ละมุด ลำไย มะไฟ ทุเรียนมาด้วย
เลยละ เหนอะ! คิดแล้วก็หมั่นไส้มันเบาๆ

“มีข่าวลือว่ามึงเป็นเด็กชายเกรดเอ”

ผมหนึ่งไปนิดก่อนจะยกยืมหน่อยๆ ตรงมุมปาก มือก็สางผมด้วยท่วงท่า
นำมองพลางเอียงคอทำคางราวกับกำลังใช้ความคิด พวกลูกค้าซึ่งเป็น
นักศึกษาในมหา'ลัยต่างเอียงหูรอฟังคำตอบกันเป็นแถวๆ อายากได้ยินแบบ
ไหนดีล่ะ? หึๆ

สงสัยจะมีพวกอยากให้ผมขวัญเสียและอยู่ในมหา'ลัยไม่ได้ละมั้ง คง
คิดว่าผมจะรู้สึกอับอายจนต้องย้ายที่เรียนใหม่ แต่นั่นมันไม่ใช่ ‘ແສບ’ นี่นะ

อ่า...สงสัยจะผลลไปสร้างอริเข้าแล้ว ตอนไหนกันล่ะเนี่ย

“ใครว่า...”

ไอ้ต่อคล้ายหัวคิ้ว มันทำหน้าที่งอกที่ผมเอ๋ยแบบนั้น สงสัยคงเป็น
หัวงั้นแหละ อย่างที่บอกว่าพวกเราไม่ได้สนิทกันถึงขั้นจะพูดคุยเรื่องส่วนตัว
ได้

“กูนะ ถ้าชายต้องเกรดเอบวกๆ ๗ ต่างหาก”

“มะ...มึง”

“เด็กชายเกรดเอเซยไปวะว่าไหม จะชายทั้งทีก็ต้องอัประดับตาม
หน้าตาหน่อยสิ เนอะ...” ประโยคหลังผมกล่าวพลางกวาดตามองรอบด้าน
อย่างมาดร้ายติดจะยั่วเย้าไม่น้อย

พวกคนที่แอบฟังสะดุ้งเฮือกเพราะคงรู้กันแล้วว่าผมจงใจให้พวกนั้น
ได้ยิน รอยยิ้มหวานถูกจุดตรงมุมปากด้วยความพึงพอใจในผลงานก่อนจะ
หันกลับมาจ้องมองไอ้ต่อที่ถอนหายใจเฮือกใหญ่ มันยักคิ้วกวนๆ แล้วหลี
สาวต่อไปในทันที

“มีตำแหน่งเดือนพ่วงมาแบบนี้ สาวๆ เขาไม่ตีกันตายเพราะมึงหรือ
ไง” ผมเปรยเสียงเรียบพลางได้เลียคราบไอศกรีมที่ติดขอบปากไปด้วย

“ก็มีบ้าง แต่กูไม่ได้จริงจังกับใครนี่ครับ” ไอ้ต่อยกไหล่ตอบด้วยรอย
ยิ้มที่ผมไม่ปฏิเสธว่ามันหล่อ

“โอ้เลว...อืม จะว่ามันคนเดียวก็ได้ ผมก็เป็นพวกชอบทำให้อายุมากแล้วจากไปเหมือนกันนี่นา คิดพลางยิ้มมุมปากน้อยๆ แล้วหยิบทิชชูซับมาขอบปากอีกที

“ความจริงกูก็เกือบไม่ได้ละไอ้ตำแหน่งเดือนอะ มีไอ้หยิ่งหน้านึงคนหนึ่งที่มันยืนยันหนักแน่นว่าไม่ลงตำแหน่งนี้ได้ชัดขาด พวกพี่ๆ เลยกินติดต่อไม่ไหวแล้วกูก็ได้เสียบแทน หึๆ จะว่าไปเป็นเดือนก็ไม่ใช่จะสบายนะมึง แต่กูรับเพราะมันทำให้หีหลังงายง่ายขึ้น”

“เลว” ผมด่าไปคำหนึ่ง

“โห มึงกล้าพูดเนอะครับ มึงนี่ไม่เลวเลย เดินไปไหนก็หักอกไอ้พวกตาถั่วกันเป็นพรวน แถมยังให้ความหวังชาวบ้านไปที่อื่นต่างหาก”

ได้ที่ไอ้ต๋อก็ใส่ผมใหญ่ ผมยกยิ้มรับคำด่าอย่างไม่สะทกสะท้าน สายตาก็มมองนาฬิกาข้อมือไปด้วย ได้เวลาต้องกลับแล้วมั้งเนี่ย ยิงอยู่นานเดียวไอ้ต๋อกับผมจะยิงโดนซุบซิบว่าก็กันเข้าไปอีก น่าเบื่ออะไรอย่างนี้

“กูยอมรับ ก็คนมันฮอต” ผมปรายตามองไอ้ต๋อนิดหน่อย มันพยักหน้ารับอย่างหน่ายๆ ที่ไม่ส่ายหน้าคือไม่สามารถปฏิเสธได้ยังไงละ

ผมล้วงหาสมุดเลกเซอร์ในกระเป๋า แต่ให้ตาย...ลืมไว้ที่โต๊ะหินอ่อนหน้าคณะอีกแน่ๆ

“กุลืมของวะ แล้วเจอกันพรุ่งนี้...บาย” ผมยกยิ้มพลางลุกพรีบโดยไม่ลืมวางเงินค่าไอศกรีมของตัวเองเอาไว้ เดี่ยวไอ้ต๋อคงจ่ายรวมนั่นแหละ

“เออๆ ระวังโดนตักจุดละมั้ง”

“โดนหลายครั้งแล้ววะ แต่กูก็รอดซะทุกครั้งเลยไม่รู้ทำไม” ผมคิดว่าตอนนี้ตัวเองโคตรน่าหมั่นไส้ ไม่ใช่อะไร สีนหน้าไอ้ต๋อเม่งฟุ้งสุดๆ ไปเลย หึๆ

ผมเดินออกมาจากร้านพลาซาสตาร์ตพีโน่เข้ามาอย่างไม่ทุกซักร้อน พีโน่สีแดงคันโปรดของผมเอง ไซ้แล้ว ผมเป็นพวกคลั่งไคล้สีแดงเข้าขั้นบ้า แม้แต่เส้นผมก็ยังไปย้อมสีแดงเลยเถาะ

ช่วงนี้เด็กปีหนึ่งกับรุ่นพี่มักทำกิจกรรมในคณะตอนเย็น ถามว่าผมไม่เข้าประชุมเชียร์หรือ? พอดีคณะผมเพิ่งรับน้องผ่านไปสดๆ ร้อนๆ นี่เอง

พอจอตริได้ร่วมไม้หน้าคนะแบบชั่วคราวเสร็จผมก็กวาดตามองหาสมุดในทันที เหมือนจะจำได้ว่านั่งโต๊ะหินอ่อนตัวที่สอง ไม่นานนักผมก็พบว่ามันวางกองอยู่ด้านข้างโต๊ะที่มีเพื่อนผู้ชายในคณะนั่งสูมหัวทำอะไรบางอย่างอยู่

ผมเดินเข้าไปหยิบสมุดเล็กเชอร์อย่างซึลๆ สายตาก็สอดส่องว่าพวกนั้นทำอะไรกัน หืม? เหมือนจะมุงดูคลิปลับในโทรศัพท์ไม่ไหวเลยวะไอ้พวกนี้ ดูคลิปไปกันสินะ

คล้ายเสียงฝีเท้าของผมจะเรียกสายตาคงเพื่อนในคณะได้ หนึ่งในนั้นสะกิดบรรดาเพื่อนที่เหลืออีกๆ พวกนั้นหันมามองผมอย่างกับเจอเซเลบจะว่าไป...เล่นด้วยหน่อยดีกว่า

“ทำอะไรกันนะ” ผมยกยิ้มพลางเดินเข้าไปใกล้

“เออ...แสบกับไอ้ต่อ...แบบว่า...”

ผมเลิกคิ้วเมื่อเห็นคลิปฉายตอนที่ไอ้ต่อมันก้มลงมาจะกระซิบผมพอดี คนถ่ายก็ช่างสรรหามุมกล้อง มองแบบนี้เหมือนหอมแก้มกันไม่มีผิดเหอะ...ตกเป็นข่าวควาจนได้ จะทำยังไงดีล่ะคราวนี้ ผมยกยิ้มกับตัวเอง สมองก็ครุ่นคิดว่าจะหาวิธีที่แอบถ่ายได้ยังไง ทว่าคงไม่ยากเท่าไร ถ้าผมเล็งเป้าหมายจะเล่นงานใครคนคนนั้นมักไม่รอดไปง่าย ๆ นึกหรือ

เล่นกับแสบ...เดี๋ยวจะได้แสบถึงทรวง หี! คงต้องไปตักเตือนกันหน่อยละมัง?

“ตกลงว่าไง แสบกับไอ้ต่อเป็น...คู่อยกันจริงดิ?” หนึ่งในเพื่อนร่วมคณะถามขึ้น ดูเหมือนจะเป็นชายแท้เพราะมันทำหน้าที่แหยแบบรับไม่ค่อยได้

แต่ส่วนใหญ่ก็มองผมตาพรากกันละนะ ไม่แปลกหรือ เพราะแม่ผมจะชอบคุยกับใครก็ตามในฝัน แต่เวลากลางวันนะผมเป็นพวกเข้าถึงยากแบบสุดๆ และการที่ชาวแบบนี้หลุดออกมา พวกผู้ชายที่ผมขีดเส้นแบ่งความเป็นส่วนตัวไว้ก็คงจะรุกร้าเข้ามาเป็นโขง

พวกนั้นคงถือคติที่ว่าเมื่อผมหอมแก้มกับไอ้ต่อได้ พวกมันก็มีสิทธิ์ทำอะไรกับผมได้เหมือนกัน...ประมาณนั้น แลดูเริ่มวุ่นวายซะแล้วสิ

“คิดว่าไงล่ะ” ผมยกยิ้มน้อยๆ พลังกอดอกพิงโต๊ะด้านข้างอย่างไม่
ทุกซักร้อน

ปฏิเสธไปก็เสียแรงเปล่า เรื่องแบบนี้นานๆ ไปเดี๋ยวก็เสียบเอง ยิ่ง
ร้อนตัวจะยิ่งกลายเป็นเรื่องใหญ่ อีกอย่างให้อัปเดตมันอดงามสาวสักเดือนก็
ดี เปล่านะ...ผมไม่ได้สงสารพวกเธอที่อาจถูกมันเขี่ยทิ้งหลังกินแล้ว แต่ผม
อยากแก้มให้อัปเดตให้มันลงแดงตายขอหาหมันใส่ต่างหาก เหี๊ย

“แล้วที่ว่าแสบขาย...”

“อืม...เด็กชายเกรดเอนะเธอ ในคลิปไม่ได้บอกหรือไง” ผมเอ่ยแทรก
เสียงเรียบ มันคงดูไร่มารยาทถ้าไม่ติดที่ว่าผมยกยิ้มนำมองขึ้นเสียก่อน

ค้ำกันเข้าไปสิ พวกนี้เริ่มเบี่ยงเบนทางเพศแล้วล่ะมั้ง

“บอก เอ่อ...เสียงชัดเจนมามากเลย”

เป็นอย่างไรที่ผมคิด แม้แต่คำพูดมันยังอัดเอาไว้ได้ สงสัยไอคอนถ่ายมัน
จะนั่งใกล้ผมมาก ถ้ามองจากมุมกล้องคงนั่งโต๊ะด้านข้างนั่นแหละ ผมปราย
ตามองคลิปที่เล่นวนซ้ำไปมานิดหน่อยอย่างไม่ใส่ใจอะไร แต่แน่นอนว่ากลับ
ถึงคอนโดฯ เมื่อไหร่...จะพูดหาต้นตอในทันที

“จ๋นไปล่ะ เจอกันพรุ่งนี้” ผมหันหลังกลับไปพลาญยกมือโบกส่งท้าย

“เฮ้แสบ! ให้ไปส่งไหม”

ผมชะงักนิดหน่อยก่อนจะเอี้ยวตัวมามองคนพูด แล้วกรีดยิ้มส่งให้
วูบหนึ่งก่อนจะเดินห่างออกมาอย่างไม่ได้ตอบรับอะไรกลับไป แค่นี้คงบ่ง
บอกแล้วว่าผมไม่ต้องการสารทึ่ซบรถให้ เท่าที่มองทางหางตาพวกนั้นคงไม่
นึกว่าผมหยิ่งหรืออะไรหรอก

ก็นะ ยิ้มให้แล้วนี่นา ผมแค่เข้าถึงยากไปหน่อยเท่านั้นเอง อ้อ! ยกเว้น
ในฉบับที่แล้วกัน

ผมเดินตรงมาที่รถพีโนคันโปรดก่อนจะหยิบหมวกกันน็อกสีแดงสด
ขึ้นมาใส่ หลังสตาร์ทรถแล้วก็เตรียมขับออกไปทันที ทางนี้จำเป็นต้องผ่าน
ลานจอดรถของคณะอย่างช่วยไม่ได้ โชคดีที่คนส่วนใหญ่ทยอยกลับบ้าน
หมดแล้ว ถนนในมอเลยไม่วุ่นวายนัก

เอียด!

ให้ตาย... ขับผ่านลานจอดรถไม่ทันไรความวุ่นวายก็บังเกิดเสียอย่าง
นั้น

ผมจอดรถอย่างฉับพลันพลงมองแลมโบกินีสีเหลืองที่แล่นมาตัด
หน้าไว้ คนคั่นตาเปิดประตูออกมาด้วยความฉุนเฉียวจนต้องเลิกคิ้วนิดหน่อย
หืม? พี่เจ้านายนีนา ผมจำได้ว่าเจอเขาในผับและทักทายกันอยู่บ่อย
ครั้ง พี่มันเรียนนิติฯ แล้วมาทำอะไรที่วิศวะ ไม่ทราบ

“ແບบ เรามีสเรื่องต้องคุยกัน” น้ำเสียงดูดันมาเต็ม ก็ยังดีที่ไม่ถึงกับ
กระซอกผมลงจากลูกรักคันโปรดละนะ

ผมถอดหมวกกันน็อกออกอย่างเชื่องช้าพลงใช้นิ้ววางผมไปมา
นัยน์ตาก็จ้องมองคนตรงหน้าอย่างยั่วยวนพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ ตรงมุมปาก

“มีอะไรหะอครับ” เขาดูสงบสติอารมณ์ได้เล็กน้อยเมื่อผมส่งยิ้มให้
ตอนนี้ผมเบี่ยงพีนโนมาจอดริมถนนแล้วแต่ยังคงนั่งคร่อมลูกรักไว้
อย่างนั้น สายตาก็ประเมินไอ้พี่นายมันไปด้วย เกิดบ้าอะไรขึ้นมาอีกกะ ปกติ
ก็เป็นคนเลือดร้อนอยู่แล้ว... ตอนนี้ยิ่งดูน่ากลัวเข้าไปใหญ่

แต่ผมไม่กลัวเลยนี่สิ ชินแล้ววะบอกเลย

พี่เจ้านายกตบางอย่างไรโทรศัพท์ก่อนจะยื่นมาให้ผมดู อ้อ... คลิป
ฉาวล่าสุดของผมกับไอ้ต่อนั่นเอง

“นี่มันหมายความว่ายังไง แล้วແບบขายตั้งแต่เมื่อไหร่ทำไมพี่ไม่รู้”
หืม? อารมณ์มาเต็มยิ่งกว่าผู้หญิงมีประจำเดือนซะอีก ไม่เข้ากับหน้าตาที่
เป็นถึงรองเดือนคณะปีที่แล้วเลยนะ

“พี่คิดว่าผมขายหะอครับ” ผมยื่นถามพร้อมรอยยิ้ม หากแต่แวว
ตาไม่ได้ยิ้มไปด้วย

“ก็ภาพมันฟ้อง ไหนจะชาวลิธก่อนหน้านี้อีก แสบก็เป็นคนยืนยันใน
คลิปด้วยนี่ หืม... เท่าไหร่ละ” ไอ้เด็กชายเกรดเอบวกๆ นั้นนะ

ผมสัมผัสถึงภัยคุกคามได้เป็นอย่างดี แต่ไม่รู้สิ... มันไม่ค่อยหวาดกลัว
เท่าไรเลยแฮะ ทว่าผมเชื่อนะว่าถ้าไอ้พี่นายมันไปทำหน้าที่ใส่คนอื่น

เขาคงรีบหองให้พี่มันในทันที

พอเห็นผมเงียบพี่เจ้านายเลยถือวิสาสะเข้ามาดึงข้อมือผมให้ลงจากพีนั่งเพื่อไปคุยกันให้รู้เรื่อง ผมเสแสร้งบริเวณที่ถูกเกาะกุมชนิดหน้อยก่อนจะซ้อนต่าขึ้นมองคนตรงหน้าอย่างไม่ว่าทุกซ้อร่อน มืออีกข้างที่ไม่ได้ถูกเกาะกุมก็ลูปได้แผลงอกหนาผ่านเสื้อนักศึกษาแผลวเบา

“ใจเย็นสิครับ...” ผมเอนร่างไปกระซิบข้างหู อาศัยจังหวะที่ไอ้พี่เจ้านายมันชะงักแล้วบิดข้อมือตัวเองออกห่างพลางวาดขาลงจากรถดี ๆ

“พี่อยากรู้จริง ๆ นะ เหรอว่าผมขายเท่าไหร่” ผมพูดเสียงหวานพลางเงยหน้ามองคนที่สูงกว่าไปด้วย

“นี่ตกลงแผลบขายจริง ๆ ใช่มั้ใหม่!” อี้ม... กลับมาโมโหอีกแล้ว ไม่ว่าว ผมลากผู้ขายประเภทนี้มาติดกับได้ยังไงกัน น่าปวดหัวชะมัด

“ไม่รู้สิครับ”

ผมยกอี้ม้นำมองเช่นเคย แต่เหมือนครั้งนี้จะไม่ไ้ผลเพราะพี่มันผลักผมติดประตูรถแล้วตรงเข้ามาประชิดอย่างรวดเร็ว บางทีการกว่นประสาทคนหน้ามีดมันก็สลุกลงไปอีกแบบ ว่าใหม่?

“ขายเท่าไหร่! ถ้าอยากขายนักก็มาขายให้พี่นี่...แค่คนเดียว!”

ไอ้ แผลบความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของกันสุดฤทธิ์ ยังดีที่ไม่มีการทำร้ายร่างกายอะไรเกิดขึ้นนอกจากจ้องตาและกักร่างไว้ ไม่งั้นผมคงต้องลงมือโต้ตอบเช่นกัน อี้ม... พี่มันถามมาว่าขายเท่าไหร่ เท่าไหร่ดีละ นี่ ๆ

“ห้าล้านดีใหม่ครับ จ่ายไหวใหม่ละ” ผมยกอี้ม้นำมือก็ลูปคล่าแผลงอกหนาอย่างยั่วอารมณ์ไปด้วย

พี่เจ้านายชะงักไปในทันที เขาเบิกตากว้างอย่างไม่ว่าคาคิดว่าค่าตัวผมมันจะสูงลิบลิ่วขนาดนี้ ก็แค่ตัวเลขปรุ่งแต่งจะไปเอาอะไรละเนอะ อีกอย่างพี่มันเพิ่งเจอผมได้ไม่ถึงเดือน เพราะฉะนั้นเรื่องการเสียเงินตั้งห้าล้านอะไรนั้นคงไม่มีทางชะหรง

“ก็ได้” หีม? น่าสนใจนี่ เอาจริงนั่นสินะ

ผมเลิกคิ้วกับคำตอบที่ได้ยิน พี่เจ้านายมองมาด้วยแววตาจริงจังกว

ทุกครั้ง แต่เผชิญที่มันไม่ใช่แบบที่ผมชอบวะ ทำยังไงถึงจะสลัดให้หลุดกันนะ
เฮ้! อย่ามองผมอย่างนั้นสิ รู้ตัวว่าเลว ฮีๆ

“อา... น่าเสียดายจัง เผอิญมีคนซื้อผมไปก่อนหน้านี้อแล้วสิครับ”

โชคดีที่ทางตามผมเหลือบเห็นใครคนหนึ่งกำลังยืนสูบบุหรี่พลางฟังรถ
แลมโบกินีสีสีแดงจอดอยู่ไม่ไกลนัก สีโปรดเลยนี่นา เห็นอยู่ผู้โชคร้าย...ขอแสบคน
นี้เยี่ยมมาเป็นไม้กั้นหมาหน่อยเถอะ

“ใคร?!” ขึ้นเสียงใส่อีก เฮ้อ...ไม่ไหวจริงๆ นั่นแหละให้ตาย

“คนนั้นไง ไปก่อนนะครับผมนัดเขาไว้พอดี”

ผมอาศัยจังหวะที่พี่เจ้านายหันไปมองไอ้คนที่ผมโมเมเอาเองแล้ว
ลอดแขนเขาออกมาอย่างสบายอารมณ์ ริมฝีปากก็ยกยิ้มร้ายสมใจ จะว่า
ไปพอยิ่งเดินเข้ามาใกล้...คนตรงหน้าก็ยิ่งดูคุ่นๆ ยังไงไม่รู้

หึ โลกกลมอะไรอย่างนี้ ผมจำได้แล้วว่ามันเป็นใคร ที่สำคัญเหมือน
อีกฝ่ายกำลังจะจับคู่ติดไม้กับสาวสวยอีกคนอยู่ น่าแปลกที่เมื่อครู่ผมไม่เห็น
ว่าไอ้หล่อนี้มีหน้าตาดูดีพิสดารอยู่เสียอย่างนั้น

“แสบ!!!”

พี่เจ้านายคำรามดั่งลั่นก่อนจะคว้าข้อมือผมไว้ แน่นนอนว่าเสียงของพี่
มันย่อมทำให้ทั้งสองคนผละห่างจากกันในทันที ผู้หญิงคนนั้นถ้าจำไม่ผิดน่า
จะเป็นดาวมหา'ลัยปีที่แล้วละมัง เล่นของมีระดับใช้ได้นี้หว่า

“ครับ พี่เจ้านาย” ผมหันไปยกยิ้มโดยไม่ลืมบิดข้อมือออกห่างอย่าง
รวดเร็ว

ซึกจะรำคาญขึ้นมาแล้วสิ บางที่ตื้อมากๆ ก็ทำเอาหมดสนุกวะ

“อย่ามาโกหก ไอ้เวรนั่นมันจับผู้หญิงอยู่จะมาซื้อแสบได้ยังไง!”

คราวนี้ผมกรีดยิ้มยั่วยวนก่อนจะปรายตามองพี่มันนิดหน่อยและเป็น
ฝ่ายเดินเข้าหาแทน

“พี่คิดจริงที่ผมขาย” ไม่ต้องมีละไอ้ค่างทำยอย่างสุภาพอะไรนั่น
ได้เวลาเซี่ยทิ้งแล้วละมัง

“แสบหมายคามว่ายังไง ก็เมื่อกี้ยังบอกว่าขายให้ไอ้เวรนั่น...อ๊ก!”

อยู่ดีๆ ก็เหมือนจะเห็นบางอย่างลอยผ่านหน้า มีดสั้นปักเข้าตรงไหล่
ที่เจ้านายในขณะที่ผมยังคงยืนนิ่งและขมวดคิ้วเล็กน้อยเท่านั้น

“เรียกไอ้เวรนั่นอยู่ได้...มึงอยากตายมากสินะ”

ยอมรับว่าตกใจนิดหน่อยที่ไอ้หน้าหล่อมันเดินเข้ามาใกล้โดยไม่ทัน
รู้ตัว มันไม่แม้แต่จะปรายตามองผม เพราะมันสนใจเหยื่อตรงหน้าที่เข้ามา
ชัดจิงหะการจวบอย่างดูดีดีของมันต่างหาก

“เจอกันอีกแล้ว ช่างโชคดีอะไรแบบนี้ว่าไหม?” ผมเอ่ยเสียงเรียบและ
ยกยิมยั่วเข้าเมื่อนัยน์ตาสีรัตติกาลกวัดมามองวูบหนึ่ง

“อะไรกันคะเพลิงกัลป์ เราไปต่อกันดีกว่านะ” ฉากตัดดวงชะจริง ผู้
หญิงเดินมาตามถึงที่เลยว่ะ แถมยังเป็นถึงดาวมหา'ลัยเลยด้วย

“กลับไปซะ”

“อะไรนะคะ”

ดาวค้าง...อ้อ ไม่ใช่สินะ ยิมค้างในทันที ผมหลุดหัวเราะในลำคอ
นิดหน่อยจนเธอหันขวับมามองอย่างมาดร้าย หืม? มองมาแบบไหนก็ต้องมอง
กลับแบบนั้น แสบไม่เอาเปรียบใครอยู่แล้วโดยเฉพาะผู้หญิง...เนอะ

“หมดอารมณ์”

ในเมื่อผู้ชายเขาพูดขนาดนี้แล้วแน่นอนว่าคุณดาวผู้สวยสดย่อมไม่
อยู่ต่อให้อับอายขายขี้หน้า เธอดูไม่สบอารมณ์เท่าไรหรอกแต่ก็ลากสังขารจน
หายลับไปจากสายตาในที่สุด

ผมยกมือป้ายบายส่งท้ายด้วยรอยยิ้มซึ่งระบายเต็มดวงหน้า ช่างเป็น
ผู้หญิงที่น่าสงสารจริงๆ เลยนะ

“ซี! ตกลงแสบกับไอ้เวรนี่...” อ้าว ผมลืมหืมที่เจ้านายไปเสียสนิท นิสัย
ไม่ดีเอาซะเลยนะเรา

“ก็ตามนั้นครับ แต่เลือดไหลเยอะแล้วนะ รีบไปโรงพยาบาลดีกว่า
ไหม” ผมกรีดยิมร้ายส่งให้ มือก็แส่รังชี้ไปยังหัวไหล่อย่างเป็นห่วง

ไอ้หล่อที่ผมเพิ่งรู้ว่าชื่อเพลิงกัลป์ตรงเข้าไปขย้ำคอที่เจ้านายและ
เหวี่ยงลงพื้นอย่างรวดเร็ว มันใช้เท้าบดขยี้กอกที่เจ้านายด้วยแหวดตาวาวโรจน์

คงไม่ชอบให้ใครมาเรียกว่าไอ้เวรนั่น ไอ้เวรนี้ชั่ววี

“อะ...อັก! มึง...”

“หุบปากซะ”

โหดไปนะ โหดแบบนี้ชักจะอยากได้ขึ้นมาয়ংไงก็ไมรู้ ชั้นแรกคงต้อง
ทำให้หลงผมก่อน จากนั้นค่อยเขี่ยทิ้งตอนเปื่อกี้ยังไม่สาย ผมคิดพลงยก
ยืมร้ายและหรีตามองเป้าหมายอย่างวิเคราะห์

ให้ตาย...ช่างเป็นผู้ชายที่น่าสนุกดีจริงๆ!

Ep.03

เมื่อแอบอยากเล่นกับไฟ

ไอ้ห่อมันไม่ยอมให้พี่เจ้านายได้เอื้อมเอ่ยอะไรอีก ผมทำสีหน้าแขง
วูบหนึ่งตอนที่ฝ่าเท้าของมันกระที่บลงไปบนร่างของใครอีกคนอย่างไร้ความ
ปราณี จะช่วยดีไหมนะ อิม... แม้แต่ตอนโดนทำร้ายไอ้พี่เจ้านายยังคงมองมา
ทางผมเขม็งอยู่เลย

ผมยกขี้มเช่นเคยพลาจกอดอกและเอนตัวพิงรถคันหนึ่งทางด้านหลัง
ครอบครัวพี่เจ้านายไม่ธรรมดาเสียด้วย ไอ้ห่อนี้กระที่บใครไปรู้ตัวไหมนั่น
ไม่กลัวใครแบบนี้ยิ่งน่าสนุกเข้าไปใหญ่

“หยุดกระที่บพี่เจ้านายได้แล้วมั้ง หรือว่ามึงจะหึงกู?”

ผมเอ่ยอย่างยั่วเข้าอยู่ในที่ จุดประสงค์ที่แฝงไว้คือไม่ยอมให้ไอ้พี่
เจ้านายตายไปเสียก่อน อย่างน้อยก็เคยหลงผิดมาชอบผม จะช่วยทำบุญ
ทำทานก็แล้วกัน...เนอะ

“หี ใช้สมองคิดแล้วหรือ” โห...คำพูดคำจาแรงใช้ได้เลยนี่

เป็นอย่างที่คาดไว้ ไอ้ห่อมันละฝ่าเท้าออกห่างร่างเป็นฝุ่นในทันที
ดวงตาคู่นั้นมองผมอย่างกับเจอขยะก่อนจะหมุนตัวกลับไปที่รถแลมโบกินี
คันเดิม ผมไม่ก้าวเท้าตามไปหรอกนะ แบบนั้นมันออกจะติดตามมากเกินไป
ไปหน่อย

ผมมีแผนก็แล้วกัน...รับรองว่าต้องสนุกแน่ๆ

ผมหันมายกยิม້น้อยๆ ให้พี่เจ้านาย ขาก็เดินห่างจากร่างที่ค่อยๆ พยุงตัวลุกขึ้น แววดตาของพี่มันฉายความปวดร้าวอยู่ไม่น้อย

“ทำไมต้องโกหกพี่”

หืม? ผมชะงักก็ก่อก่อนจะเอี้ยวร่างหันไปมอง รอยยิ้มร้ายถูกจุดตรงมุมปาก จากนั้นก็เป็นฝ่ายเดินกลับไปนั่งยองๆ ตรงหน้าพี่มันแทน

รู้แล้วสินะว่าผมโกหก...เรื่องขายให้ไอ้หน้าหล่ออะไรนั่น อย่างนี้ทั้งหมดสนุกกันพอดี

“พี่นะ...ไม่ได้ชอบอะไรผมหรอก”

ผมยิ้มยั่วเย้าก่อนจะยกมือขึ้นลูบไล้ไบบนหน้าหล่อเหล่าที่เต็มไปด้วยร่องรอยบอบช้ำ น่าเสียดายจริงๆ เลยให้ตาย ไอ้หล่อมันไม่ยั้งตีนตัวเองเลยสินะ

“ไม่จริง! พี่...” ไอ้พี่นายแย้งเสียงแผ่วด้วยความเจ็บกายและใจก่อนจะยกมือกุมทับมือของผมไว้

“เพราะถ้าพี่ชอบผมจริง พี่จะไม่มีวันเชื่อว่าผมขาย” พอผมเอ่ยประโยคนี้พร้อมรอยยิ้มน้อยๆ ตรงมุมปากจบ พี่เจ้านายก็ช็อกค้างไปเลยทีเดียว

หืม? หรือผมพูดไม่จริงกันละ ถ้าพี่มันชอบผมจริงก็ต้องเชื่อมั่นและรู้นิสัยผมเสียว่าเป็นคนยังไง แต่นี่มาถึงต้นไม่พูดพร่ำทำเพลงแถมยังปรี๊ดปรัว่าผมขายเสียอย่างนั้น พี่มันไม่ได้ชอบผมหรอก ก็แค่อาการ ‘อยากได้ออยากเอาชนะ’ เท่านั้นแหละ

ในโลกของผม ความรักที่แสนหอมหวานอะไรนั่นมันไม่มีอยู่จริงหรอกนะ ผมยกยิม้กับความคิดตัวเอง ไอ้เรื่องพรรคนี้ไม่เคยอยู่ในสมองเลยด้วยซ้ำ รักคืออะไร?

อืม...รักคือการเห็นแก่ตัว คือการหลงมัวเมาจนหน้ามืดตามัวอย่างไรละ ยกตัวอย่างเช่นพ่อของผมไง ฮ่าๆ นำข้าชะมัด เล่นหลงเมียน้อยจนไม่ลืมหูลืมตาทิ้งลูกและเมียให้ตรอมใจตายเสียได้

ช่างเป็นผู้ชายที่น่าสะอิดสะเอียน...น่ารังเกียจเป็นบ้า

ผมลุกขึ้นในทันทีเมื่อสมองเริ่มนึกถึงความหลังเก่าๆ รอยยิ้มที่เคยมี
จางหายไป ในบัดดล พี่เจ้านายมองผมอย่างงุนงงเล็กน้อย ผมทำเพียงมอง
เขาส่งท้ายก่อนจะหันหลังเดินจากมา

“ແສບ! ຟີຣັກ...”

“อย่าพูดคำนั้น ผมไม่ชอบ!” ผมหันขวับไปมองเขาด้วยความฉุนเฉียว
พี่เจ้านายดูช็อกค้างอย่างฉับพลันเมื่อเจอผมในโหมดนี้เข้า

อา... ผลออกหลุดไปสินะ

“ช่างเถอะ พี่ก็รักษาตัวดีๆ นะครับ”

ผมยกยิ้มนำมองแทนความกรุณาโกรธเมื่อครูได้อย่างรวดเร็ว ซากก็ก้าว
มายังฟิโนลูกรักในทันทีและไม่คิดจะปรายตามองพี่เจ้านายอีกต่อไป ลูก
ได้ขนาดนั้นเดี๋ยวก็ขับรถกลับได้เองนั่นแหละ ทำทางจะไม่ใช่อะไรมากมาย

ไม่นานนักผมก็ขี่ฟิโนกลับมาถึงคอนโดฯ เห็น้อยเป็นบ้าเลยว่ะ คิด
พลาดปลดกระตุ่มเสื้อตัวเองสองสามเม็ดและหยาบรีโมตมากดเปิดแอร์ ผม
ทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟา ก่อนจะคว้าโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดๆ หากลิปขาวที่ว่อนเว็บ
มหา'ลัยได้อย่างรวดเร็วจนน่าแปลกใจ

หี ชาวฉวนนี่มันรวดเร็วดีจังเลยนะ นั่งเล่นกับไอ้ต่อไม่กี่นาทีก็ดังได้
แล้วสิ

ไม่นานผมก็เจอไอ้คลิบที่ว่า พอลองกดเปิดเข้าไปเข้ามาผมก็สังเกตเห็น
ผู้คนบริเวณร้านได้นิดหน่อย ฉับพลันนั้นรอยยิ้มร้ายก็ถูกจุดตรงมุมปากเมื่อ
เจอเป้าหมายในการสอบถามข้อมูลคนแรกเข้า

ผู้ชายที่เป็นตัวประกอบในคลิบนั่นเอง เขานั่งฝั่งตรงข้ามกับคนถ่าย
เพราะผมเห็นใบหน้าเขาแวบๆ ที่สำคัญคือไอ้เนี่ยะ... ก็กผม หีๆ

อืม เรียกว่าก๊ากได้ใหม่นะ ก็แค่เจอกันในฝันไม่กี่วันก่อนแล้วก็แลง
ไฉนมานิดหน่อยเอง

ผมปลดกระตุ่มตัวเองไปเรื่อย... มีอกก็กดเข้าแอปพลิเคชันสี่เหลี่ยมและ
ค้นหารายชื่อเป้าหมายในทันที พอกระตุ่มคลายได้หมดแผงก็จัดการเอนตัว
นอนคว่ำบนโซฟาอย่างเกียจคร้าน มือก็สาางผมเล่นนิตหน้อยตามนิสัย

รอยยิ้มน้อยๆ ถูกจุดขึ้นตรงมุมปากเมื่อก็กตอบรับกลับมาอย่างรวดเร็ว ผมแสวงพิมพ์คุยกับเขาไปเรื่อยเปื่อย ไม่นานก็เข้าเรื่องแบบไม่ทันให้อีกฝ่ายได้รู้ตัว

ผมชื่อบีตส์ คนไม่ม่อและหล่อมมาก :

ว่าแต่สแนบนี้ก็ยังไปถึงทักเรามาละ

สแนบสะท้านทรวง ;) :

ก็...วันนี้เห็นบีตส์แวบๆ ที่ร้านไอติมหน้าม่อ

ผมชื่อบีตส์ คนไม่ม่อและหล่อมมาก :

เราอยู่ในสายตาสแนบตอนกลางวันด้วยดิ

(ส่งสติ๊กเกอร์หน้าบึ้ง)

สแนบสะท้านทรวง ;) :

มาสนใจก็เพราะบีตส์นั่งกับใครสักคนที่ไม่ใช่เรานะ

ผมชื่อบีตส์ คนไม่ม่อและหล่อมมาก :

อ้อ! เพื่อนว่ะ ดาวคณะเราไง ว่าแต่พุงตั้งสนใจมานั่งด้วยกันปะล่ะครับ

(ส่งสติ๊กเกอร์หัวใจรัวๆ)

สแนบสะท้านทรวง ;) :

ที่ผับไหนดีละ ☺

ผมชื่อบีตส์ คนไม่ม่อและหล่อมมาก :

โห่ ที่ไอ้ต่ออะครับ ตอนกลางวันอย่างใจแจ้งแจ้ง

ตกลงสแนบเป็นอะไรกับมันเนี่ย

สแนบสะท้านทรวง ;) :

ไม่รู้สิ คิดว่าไงละ

(ส่งสติ๊กเกอร์ยิ้ม)

หลังจากก้าวเป้าหมายปั๊บผมก็ออกจากไลน์ในทันที ไม่มีความจำเป็นต้องคุยกับกิกอีกต่อไปแม้เสียงแจ้งเตือนไลน์จะดังกระหึ่มไม่หยุดเลยก็เถอะ

ผมเข้าเพจดาวเดือนของมหา'ลัยเพื่อหาดาวเดือนของปีนี้ในทันที มีรูปชายหญิงอยู่ในเพจบ้างประปราย อืม...คงต้องหาดาวคณะเศรษฐศาสตร์สินะ ใช้อีพีตส์มันอยู่คณะเศรษฐศาสตร์ปีเดียวกับผมเอง ที่สำคัญยังเป็นถึงเดือนคณะอีก ไม่แปลกใจเท่าไรที่มันไปนั่งกินไอศกรีมกับดาวคณะได้

คงจะมีซั่มตึงกันนั่นแหละ แต่ว่านะ...ชื่อไลน์บอกไม่มือ ทว่าความจริงมันโคตรม่อเลยเถาะ เห็นได้ชัดว่าปีตส์เป็นพวกไม่ยึดติดกับใคร เป็นประเภทเดียวกับผมเลยละ हीๆ

ขณะที่ผมกำลังหาข้อมูลเพื่อแก้เผ็ดคุณดาวเศรษฐศาสตร์ เบอร์รี่ได้ต่อกิต้นปรากฏบนหน้าจอพร้อมเสียงริงโทนแทนที่เสียงไลน์ซึ่งยังคงดังอย่างต่อเนื่องในทันที

“ว่าไง” ผมกดรับพลาจยกยิ้ม

(ไฉ่แสบ! มึงไปเคลียร์กับบรรดาผู้ชายของมึงเลยนะ แม่งทั้งไลน์ทั้งเฟซมาถามกูกันให้วุ่นเรื่องคลิบ้าบอที่เซ่มูกล่องได้ห่วยแตกสุดๆ นั่นอะมึงรีบเลยครับเพื่อนก่อนกูจะทนไม่ไหว แม่งสาวหนีกูกันหมดแล้วมั้งเนี่ย)

“ถือว่าเป็นบุญของผู้หญิงที่ไม่มาติดกับมึงก็แล้วกันนะ ส่วนเรื่องผู้ชายพวกนั้นก็ถือว่าเจ้ากันไปกับบรรดาผู้หญิงของมึงที่ตามมาทักวนกูถึงในไลน์ก็แล้วกัน”

ผมพูดไปยิ้มไป ในหัวก็คิดถึงเสียงไลน์ที่ตั้งระรัวเมื่อครู ไม่ใช่เพราะปีตส์ห rokok ใช้นั่นมันหยุดส่งไปนานแล้ว แต่เป็นบรรดาสาวๆ ของไฉ่ต่อบวกกับบรรดากิ๊กของผมต่างหากละ อีก็อย่างผมยังไม่ได้ดูเฟซเลย ที่คาดไว้ก็คงไม่ต่างกับไลน์เท่าไร

เฮ้อ...วุ่นวายจริงๆ เลยเนอะ ผมยิ้มร้ายกับตัวเองเมื่อเริ่มคิดจะบล็อกไลน์พวกที่น่ารำคาญทั้งหลายขึ้นมาชั่วคราวหนึ่ง

แต่ถ้าทำแบบนี้ก็ไม่สนุกนะสิจริงไหม? ผมเป็นพวกไม่ชอบหนีปัญหาเสียด้วย เพราะฉะนั้นก็ต้องหาทางได้กลับคนปล่อยคลิบไปซะหน่อย

(เออๆ ว่าแต่มีงูรู้ตัวคนทำไหมวะ)

ไฉ่ต่อบอกอย่างตรงประเด็น

“ดาวเศรษฐศาสตร์ปีนี้จะ มั่งร่ำรวยก็ไหมล่ะ”

(อ้อ! รู้ดีครับ พลัปลืงคนสวยใจ)

อย่างที่คิด ใต้ตอไม้รู้เรื่องผู้หญิงเยอะดีจริงๆ ผมยกยิ้มมุมปากขึ้นมาทันทีเมื่อเริ่มคิดอะไรดีๆ ได้

อา...รู้สึกตื่นเต้นเสียชะติ พลัปลืงคนนั้นจะเป็นยังไงกันนะ

“รู้ตารางเรียนของเธอไหม”

(มึงจะเอาไปทำอะไรวะ ไข่มีมันก็มีอยู่หรือก ช่วงแรกๆ เคยคบกันวะ แต่พลัปลืงดันบอกว่ามีกิ๊กเสียก่อน ช่วงนั้นกูไม่ได้กิ๊กกับใครเลยนะ ้วยแล้วเธอก็หาเรื่องเลิกกับกูไป เสียตายวะ...คือกูยังไม่ได้ฟันเลยอะครับ)

“เลวสมกับเป็นมิ่งคืนะต่อ” ผมยิ้มอย่างเห็น้อยหน้าย มือก็จับปอยผมตรงข้างหูเล่นไปด้วย

(แหม...ไอ้คนที่มั่วผู้ชายมีสิทธิพูดแบบนั้นหรือครับ)

“กูไม่ได้มั่ว กูทั่วถึงต่างหากล่ะ”

(แรงเชีย...กูละยอมใจเลยจริงๆ ตกลงจะเอาตารางเรียนของพลัปลืงใส่ปะ เดียวส่งไปให้ก็แล้วกัน)

ใต้ตอไม้ได้ร้อนใจกับคลิปปวดของเราเท่าไร มันทักก็เป็นประเภทเดียวกับผมที่ไม่ค่อยยึดติดกับใคร และที่โทรมาไววายก็คงเพราะรำคาญบรรดากิกมันและกิกผมนั่นแหละ

ตารางเรียนของคุณดาวเศรษฐศาสตร์กำลังถูกส่งมา ผมยกยิ้มร้ายพร้อมกับสมองที่เริ่มประหม่นแผนการขั้นต่อไป

หึๆ เจอกันพรุ่งนี้ละนะ...พลัปลืงคนงาม

ตอนเที่ยงหน้าคณะเศรษฐศาสตร์

ผมมานั่งดักรอพลัปลืงที่โต๊ะด้านล่างคณะอย่างซิดๆ ดูเหมือนช่วงบ่ายผมจะว่างยาวๆ ดังนั้นมีเวลาเคลียร์กันอีกนานโขเลยละ

หืม? ใครบอกว่าผมจะมาดักทำร้ายกันล่ะ ผมมาสังเกตการณ์ว่าคุณเธอเลี้ยงใครไว้ในช่วงนี้ต่างหาก

ใช่แล้ว...เขาถูกฝัง พลัปลึงเล็งใคร คนนั้นก็จะเป็นเป้าหมายผมแบบเนียนๆ เช่นกัน!

อย่างที่บอกว่าผมไม่นิยมทำร้ายสตรีนะ แค่ทางกายละนะ แต่ทางใจไม่เกี่ยวกันนี่นา อีกอย่างคลิปลนั้นก็ทำให้ผมร้อร่นทางใจไม่ได้เจ็บทางกายแม้แต่นิด บอกแล้วว่าใครทำมาเท่าไรก็ทำกลับเท่านั้น แสบไม่ชอบเอาเปรียบใครอยู่แล้ว...เนอะ

จะเรียกว่าร้อร่นดีไหม? ในเมื่อผมแทบไม่รู้สึกละเลย ที่มานั่งอยู่ที่นี่ก็เพราะนึกสนุกล้วนๆ

เอาน่า เรื่องแบบนี้ถ้าอีกฝ่ายไม่เล่นด้วยก็จบ แต่ถ้าเล่นด้วยก็ช่วยไม่ได้ หึๆ

ไม่นานนักเป้าหมายที่ผมกำลังรออยู่ก็เดินลงบันไดมาปะปนกับฝูงชน โชคดีจริงๆ ที่ผมนั่งหลบมุมเลยไม่เป็นจุดสนใจเท่าไรหรอก

ผมลุกขึ้นเดินไปยังที่โน้ลลูรักและขี่ตามรถเฟอร์รารีของคุณดาว เศรษฐศาสตร์ไปโดยไม่ให้อีกฝ่ายรู้ตัว อืม...ผมยกยัมกับตัวเองเมื่อพบว่าทางมันคั่นๆ

ก็นะ...ทางไปคณะผมนี่หว่าจะไม่ให้คั่นได้ยังไง

แบบนี้ก็เข้าทางเลยนะสิ ผู้ชายในคณะวิศวะ ส่วนมากต่างก็เข้าหาผมกันทั้งนั้น หืม?...เปล่าหลงตัวเองนะ ก็แค่สภาพที่เป็นอยู่มันพ้อง อีกอย่างผมไม่ได้ไปยั่วชวนใครเลยสักนิด เวลาเขายัมมาเราก็ต้องยัมกลับตามมารยาทถูกไหมล่ะ

บอกแล้วว่าเปล่ายั่ว...แค่ส่งสายตาโดยไม่รู้ตัวเท่านั้นเอง

ผมจอดลูกรักไว้ที่ลานจอดรถห่างจากพลัปลึงพอสมควร คุณเธอก็เริ่มเดินลิวๆ ไปด้านหลังคณะของผมแล้วสิ ระหว่างทางผู้ชายนี้มองตามกันเป็นแถวเลยล่ะ ก็นะ...เป็นถึงดาวมันก็ต้องมีดีอยู่พอตัว

ผมเดินหลบเลี้ยวสายตาของผู้คนตามเธอไป หึๆ น่าสนุกจริงๆ ใครกันนะจะเป็นเหยื่อของผม

สงสัยใหม่ว่าทำไมผมไม่เล็งเป้าหมายไปที่ปีตส์โนเมื่อสองคนนั้นเพ็ง

ไปกินไอศกรีมด้วยกันมาแท้ๆ ผมว่านะ...คุณดาวเศรษฐศาสตร์เธอก็เจ้าชู้พอตัว ดังนั้นผมจึงสะกดรอยตามเพื่อดูเป้าหมายหลักน่าจะง่ายกว่า

“เพลิงกัลป์คะ”

ผมหยุดขาและชะงักก็ในทันที รอยยิ้มร้ายถูกจุดตรงมุมปากเมื่อได้ยินชื่อที่จำฝังใจตั้งแต่เมื่อวาน ฮ่าๆๆ โลกกลมอะไรอย่างนี้วะ

หืม? คิดว่าผมจะหลบมุดคนจู้จี้กันล่ะสิ โทษทีนะที่นั่นไม่ใช่ ‘แสบ’

ผมเดินตรงไปทางคนสองคนซึ่งกำลังบดจุบกันอย่างดูดีเต็ม เพลิงกัลป์นั่งฟังกำแพงตึกเรียนโดยมีฟลပ်ฟลิ่งนั่งคร่อม มือข้างหนึ่งของเขาถือบุหรี่ในขณะที่ยกข้างก็วางลงบนสะพานของสาวสวย

หะอะ! มีผู้หญิงมาให้กินถึงที่ แกรมแต่ละรายนี้ไม่ธรรมดาทั้งนั้น

“เพลิงกัลป์ครับ”

ผมแสสร้งส่งเสียงด้วยความตกใจ ทว่าขานี้ไม่ได้หยุดก้าวเข้าหาคนทั้งสองแม้แต่น้อย ไหนจะรอยยิ้มนำมองซึ่งปรากฏบนใบหน้าเฉกเช่นทุกครั้งที่พบพานเรื่องสนุกอีก

คุณดาวเศรษฐศาสตร์ผละออกห่างจากไอ้หน้าหล่ออย่างฉับพลัน เธอหันมาองผมคล้ายไม่เชื่อสายตา แต่ไม่มีท่าที่อับอายเลยสักนิดทั้งที่ตัวเองนั่งคร่อมตักผู้ชายอยู่แท้ๆ

เป็นลูกเป็นหลานผมจะจับพาดให้หลังลายเลยละ

ไอ้หน้าหล่อชะงักไปนิด นัยน์ตาคมดุเหวือบมองมาวูบหนึ่งก่อนจะเป็นฝ่ายดันคุณดาวออกจากร่างตัวเองคล้ายจะหมดอารมณ์อย่างไรอย่างนั้น จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นยืนเต็มความสูงและเอนตัวพิงกำแพงเพื่อสูบบุหรี่ต่ออย่างไม่ทุกซรีออน

“อะ...อะไรกันคะเพลิงกัลป์ ช่างไต่บ้านี้...”

“...หมดอารมณ์” เป็นครั้งที่สองแล้วสินะ เขาพูดประโยคนี้ได้ใช่มั้ย น่าห่มันได้ดีจริงๆ

“อย่างว่าล่ะนะ ของเก่ามันจะไปสู้ของใหม่ได้ยังไง”

“!!!”

พลับพลึงคนงามหันขวับมาจ้องผมจนตาแทบถลน ผมก็จ้องกลับไป
เช่นกันพร้อมรอยยิ้มร้ายตรงมุมปาก หวังว่าคุณเธอจะยังไม่ลืมวีรกรรมที่ทำ
กับผมและไต่ต่อไว้หรอคะ

“เนอะ...เพลิงกัลป์”

ผมเดินเข้าไปใกล้ทั้งสองคนมากขึ้นพลางยกมือเกาะแขนไฉ่หน้าหล่อ
อย่างอ้อยอิ่ง หึ...จะเป็นยังไงต่อไปนะ ผมจำท่าทางนี้มาจากละครหลัง
ข่าวเซียวละ ช่างโชคดีจริงๆ นี่ไฉ่หน้าหล่อมันไม่ค่อยพูด หรือมันอาจจะเริ่ม
รำคาญคุณดาวตกกระป๋องจนยินยอมให้ผมแอบอ้างเพื่อเขียนถึงอีกทอด
หนึ่งก็ได้

“นะ นี่แก...” โว้วๆ หญิงงามเวลาทำหน้าบูดเบี้ยวนี้ก็กลัวความสวย
ไปซะมิดเลยแฮะ

“หืม? หรือเธออยากจะได้คลิกเรากับเพลิงกัลป์ดีล่ะ เดี่ยวคืนนี้ถ่าย
ส่งให้เลยก็ได้นะ เสรีจแล้วก็ช่วยอัปเดตเว็บเลยยิ่งดี คลิกเมื่อวานยังดั่งไม่
ถึงใจเราเลย...ให้ตายสิ”

ผมยิ้มยั่วเข้าพลางแสร้งส่ายหน้าเป็นเชิงว่าไม่ไหวๆ จากนั้นก็ยกมือ
ลูบไล้แกอกไฉ่หน้าหล่อและชบหน้าลงกับไหล่ของมันประกอบคำพูดไปด้วย
ให้ความร่วมมือมากเลยวะ ยืนเป็นต่อไม่แบบนั้นล่ะดี หึๆ

“กรี๊ด! แก...”

“ว่าไงครับ?” ผมยกยิ้มร้ายพร้อมกับเลิกคิ้วขึ้นนิดอย่างเหนียวๆ

“แกแย้งต่อไปจากฉัน คราวนี้ก็เพลิงกัลป์อีก!” ไฉ่ต่อมาเกี่ยวอะไร
ด้วย? ผมปล่อยแขนไฉ่หน้าหล่อพลางเดินเข้าไปหาคุณเธอในทันที

“พูดอะไรนะ เราจะไปแย้งของของใครได้ยังไง” ผมพูดพร้อมรอยยิ้ม
น้อยๆ ทว่าคุณเธอกลับตัวสั่นด้วยความโกรธเสียอย่างนั้น

หึ...ใครจะสนกันล่ะ

“ไม่จริง! แกมันเกย์วิปริต ไม่งั้นต่อจะต้องมองแค่ฉัน...”

“ตบมือข้างเดียวมันไม่ดังหรอคะ พลับพลึง...ไม่สิ ผู้หญิงที่ไม่มีใคร
เอาต่างหาก” ผมยกยิ้มร้ายพลางกอดอกอย่างสบายอารมณ์

ช่วยไม่ได้ คุณเธอเล่นมาว่าผมเป็นเกย์บริติคก่อนนี่หว่า เอ้อ! ถ้าบอกว่ายังไม่โดนผู้ชายหน้าไหนเสียบหรือไปเสียบใครจะมีคนเชื่อผมไหมนะ ช่างเถอะ...สงสัยภาพลักษณ์ผมจะเป็นแบบนี้ในสายตาผู้หญิงบางกลุ่มที่มหา'ลัย รวมถึงผู้ชายบางคนด้วย

“กะ...แก...!!!”

ผู้หญิงตรงหน้าเงื้อมือขึ้นเตรียมถลามาตบผมทันที แบบว่าเธอกับผมสูงเท่ากันเลยไง อีกรอยางตัวก็ไล่ๆ กันเลยด้วย ไม่อยากจะยอมรับเท่าไหร่เลย แะระว่าผมเป็นผู้ชายไซ้ซิมินิแค่ไหน

ผมเบี่ยงตัวหลบและคว้ามือเธอเอาไว้ จากนั้นก็ผลักให้ออกห่างตัว จนพลับพลึงเซไปหลายก้าว ถ้าผมไม่ผลักเกิดคุณเธอบ้าตบรั้วๆ ขึ้นมาจะทำไฉน แบบนั้นผมก็เสียบเปรียบแยะ...เนอะ

ดูเหมือนเพลงก็ลึบจะสูบบูหรี่หมดมวนพอดี ร่างสูงจึงก้าวออกห่างจากบริเวณนี้ด้วยความรวดเร็วและไม่คิดจะสนใจเหตุการณ์ที่ของเก่ากับของใหม่กำลังทะเลาะกันแม่แต่นิด

ผมอุตสำหรับลดตัวลงมาโม่เมเป็นของใหม่ให้เลยนะเนี่ย ฮะๆ ดันไม่สนใจผมที่มีแต่คนมารุมล้อมเสียบได้ นำเอาชนะอะไรอย่างนี้

“ไปแล้วนะ อ้อ...อย่าลืมรอยคลิปของเรากับเพลงก็ลึบล่ะ” ผมกรีดยิ้มร้ายส่งท้ายก่อนจะแส้รงเดินตามหลังไอ้หล่อไป

“กรี๊ดดดด!!!”

อา...เสียงแสบแก้วหูดีจริงๆ เลยให้ตาย

ผมเดินตามหลังร่างสูงมาเรื่อยๆ อย่างไม่ได้รีบร้อนนัก จนกระทั่งพวกเรามาถึงลานจอดรถกันแล้ว...นี่นี่ตาสิ่ร์ตติกาลจึงปรายหางตามองผมวูบหนึ่ง เขารู้ว่าโดนผมหลอกใช้เรื่องแก๊เผ็ดคุณดาวตกกระป๋อง ทำไมผมมั่นใจว่าเขารู้? ก็นะ...ยีนนี่งให้ผมแอบอ้างขนาดนั้นก็ต้อองรู้อะไรบ้างนั่นแหละ แต่เขาก็หลอกใช้ผมในการเซียบพลับพลึงทิ้งเหมือนกันนี่นา

บางทีการรู้ความคิดของกันและกันก็ดูน่ากลัวไม่น้อย ทั้งน่ากลัว น่าตื่นเต้น และน่าสนุกมากเลยล่ะ หนีๆ

“ตามมาทำไม” น้ำเสียงเย็นชาห่างเหินกล่าวขึ้นลอยๆ
ผมเลิกคิ้วพร้อมกรีดขี้นิ้วเข้า ตอนแรกแค่จะมาเอาพีโน้แต่ตอนนี้ชัก
อยากจะเหยยไ้หน้าหล่อให้ตบะแตกเสียแล้วสิ

“ก็ตามมาถ่ายคลิปไป กูจะได้ส่งให้พลับพลึง...ดีไหม?” ผมว่าพลง
เดินเข้าไปลูบได้แฉงอกหนา จับปล้นนั้นมือผมก็ถูกตะครุบไว้ในทันที

ร่างทั้งร่างถูกดันให้ติดประตูดรแลมโบกินีสีแดงจัดถึงใจ แหวตของ
คนตรงหน้าวาววับจนผมคิดถึงสุภาษิตหนึ่งขึ้นมา

‘อย่าเล่นกับไฟ’ อาฮะ...แต่คนอย่าง ‘แสบ’ อยากเล่นนี่นา ใครจะ
ทำไม!

Ep.04

เมื่อแอบออกโรง ไม่ใช่ตัวโกงแต่เป็น...

“น่ารังเกียจวะ”

ผมชะงักไปชั่วครู่กับถ้อยคำที่คนตรงหน้าเอ่ยออกมาจากนั้นก็ยิ้มตรงมูมปากเช่นเดิม แวดตาคมดูที่มองตรงมาเต็มไปด้วยความไม่ชอบใจอย่างถึงที่สุด

“หืม? คนรังเกียจเขาถูกเนื้อต้องตัวกันหรือไง”

ผมพูดพลางมองลึกลงไปในแววตาของคนตรงหน้า มันเฉยชาและมองมาคล้ายเห็นขยะไร้ค่าก็ไม่ปาน เพลิงก็ดับต้นร่างผมติดรยยิ่งกว่าเก่าจนผมเริ่มเจ็บหลัง ทว่าไม่นานนักมือหนาที่ถืออกอยู่ตรงคอก็คลายออก ผมยิ้มร้ายพลางยกแขนโอบรอบคอร่างสูงให้ก้มหน้าลงมาใกล้ในทันที

ทว่าเสียวินาทีที่ริมฝีปากของเราเกือบจะสัมผัสกัน คนตรงหน้าก็ดันเหยียดร่างผมให้ออกไปจากบริเวณประตูดรถของเขาเสียนี่

ผมเซนิดหน่อยหากแต่พอทรงตัวได้ก็ทำเพียงสางผมที่เริ่มยุ่งไปมาริมฝีปากก็ยกยิ้มยั่วยวนไม่น้อย อืม...นี่ก็อยากผลักรักกันได้ง่ายดายเลยนะ

แรงเยอะซะมัด เริ่มปวดหลังซะแล้วสิเรา

เพลิงก็ดับเดินไปเปิดประตูดรถก่อนจะขับออกไปอย่างไม่สนใจใยดีผมอีก ผมมองตามหลังรถแลมโบกินีสีโปรดไปพลางยกมือโบกกลาน้อยๆ รอยยิ้ม

ยัว่เย้ายังคดงแตงแต่่มริมฝีปากอย่างนึ๊กสนุก

รังเกียจสินะ หึๆ รังเกียจจันทรหอย ฮะๆๆ

แววตาของผมเป็นประกายวาววับอย่างพึงพอใจ เริ่มกระหายซัยซนะหนักกว่าเก่าอีกคราวนี้้อ...ทำยังไงจะให้ได้มาดีล่ะ

หืม? ถามว่าทำไมผมไม่ชิงขึ้นรถไปกับเขาซะเลย มันเป็นความคิดที่โง่งามากเลยนะสิ ให้อัหน้าหล่อมันแสดงเจตจำนงชัดเจนว่ารังเกียจผม ดั่งนั้นจะขึ้นรถมันไปให้โดนปล่อยทิ้งไว้กลางทางไม่ก็โดนฆ่าหรือไ้

อีกอย่าง...คนประเภทนี้ถ้าโดนตามติดมากๆ จะยิ่งรำคาญเข้าไปใหญ่ เอาเป็นว่าผมมีแผนก็แล้วกัน ระวังจะหลงจนโง่งงไม่ขึ้นก็แล้วกัน หึๆ

ผมยกยืมรัยกับความคิดตัวเองก่อนจะเดินไปยังฟีนอลูกรัก เป้าหมายคือคอนโดฯ เดิม จะว่าไปช่วงนี้รู้สึกโดนมองบ่อยยังงี้ก็ไมรู้สิ ตั้งแต่คลิบฉาวถูกปล่อยไปผมก็โดนจับตามองด้วยความรู้สึกอันหลากหลาย

สายตาวกวนนั้นมีทั้งรังเกียจ เฉยๆ จับสังเกตเพื่อเอาไปเม้าท์ต่อ และส่วนมากที่เห็นคือสนใจ...

โดยเฉพาะกับพวกผู้ชายที่ผมเจอก่อนหน้านี้ทั้งในผับและที่อื่นๆ พวกนั้นทำท่าเหมือนจะก้าวข้ามเข้ามาในเส้นที่ผมขีดเอาไว้ยังงี้ก็ไมรู้

ผมยกยืมน้อยๆ ทว่าแววตาฉายความเคร่งเครียดดูบหนึ่ง หลังจากจอดรถเสิร์ฟก็แกว่งกฏูแจเดินเข้าคอนโดฯ ในทันที ทว่าปัญหาที่นี้กกถ้วกำลังเกิดขึ้นเสียแล้ว...

“เสบ วันนีไปผับกับกูปะ”

ผมชะงักก็เมื่อร่างสูงของใครคนหนึ่งยื่นพิงกำแพงตรงทางขึ้นลิฟต์อยู่ คิ้วก็ขมวดเข้าหากันเล็กน้อยอย่างครุ่นคิดว่าคนตรงหน้าคือใคร

อ้อ...วินนั่นเอง เหมือนจะเจอกันที่ผับเมื่อสัปดาห์ก่อน

ผมยกยืมทักทายตรงมุมปากเมื่อนึกตัวตนของผู้ชายตรงหน้าขึ้นมาได้ จะผิดไหมถ้าบอกว่าผมสามารถจำชื่อของทุกคนที่เข้าหาได้หมดนะ

อืม...ก็หลายรายอยู่ แต่ผมไม่ริสมองผมดันไม่เต็มลั้กที่เนี่ยสิ แยะจิง

แฮะ

“ตอนนี้กูเหนื่อย เอาไว้เจอกันที่ผับก็แล้วกัน”

ด้วยค่าจ้างตันอาจทำให้ผู้ชายซึ่งดูท่าจะอารมณ์ร้อนง่ายคนนี้ได้อดขึ้นมาได้ ถ้าหากว่าผมไม่เดินเข้าไปใกล้และกระซิบขีตริมหูหรือมรอยยิ้มนำมอังก่อนละนะ

ไฉ่วินชะงักไปนิด มือหนาเตรียมมาคว้าแขนผมเอาไว้ไม่ให้เดินเข้าลิฟต์ไป ทว่าผมเป็นฝ่ายเบี่ยงตัวหลบอย่างรู้ทันและผลึกเขาติดกำแพงอย่างยั่วชวนเสียวก่อน

“กูบอกว่าจะไปเองไง...อย่าลืมห้อตกลงของเราสิ” ข้อตกลงที่ว่าห้ามล้ำเส้นด้วยการมายุ่งวุ่นวายกับชีวิตของผมมากเกินไปง่ะละ หึ

ผมซ้อนตาขึ้นมองคนตรงหน้า มือก็กรีดผ่านกระดุมเสื้อแล้วเบาก่อนจะยกยิ้มร้าย เสี่ยงกระซิบที่ผมมั่นใจว่าเข็ชไม่น้อยเมื่อครู่ทำเอาวินตาค้างไปเลย และอาจเพราะผมใกล้ชิดเขาแบบที่ไม่เคยเป็นด้วยละมัง

ไม่ใช่อะไร จะได้หาจังหวะขึ้นลิฟต์เสียที อืม...เหนื่อยเป็นบ้า

ภาพสุดท้ายที่เห็นก่อนลิฟต์จะปิดคือวินมองมาเหมือนเพิ่งได้สติ ผมยกมือโปกลาเขาเบาๆ พลงยกยิ้มนำมอ

พอลิฟต์ปิดลงรอยยิ้มบนหน้าก็หายไปอย่างฉับพลัน นี่คงเป็นสัญญาณความวุ่นวายเล็กๆ สិនะ ให้ตาย...คุณดาวตกระบองนี้หาเรื่องให้ผมจริงๆ

พอเข้ามาในห้องผมก็ทำงานที่ต้องทำส่งอาจารย์กับตำราเขียนมาอ่านทบทวน เห็นแบบนี้แต่ผมน่าจะจดเลกเซอร์ละเอียดมากเลยละ อย่างว่า... แม้จะเที่ยวแต่การศึกษาก็สำคัญนี่นา

พอตกลงคืนผมก็ตรงดิ่งไปยังผับใหม่ ใหม่สำหรับผมแต่เก่าสำหรับพวกรุ่นพี่แล้วละ เหลืออีกที่ร้านรอบมอที่ยังไม่ได้เข้ากันนะ หึๆ

เสียงเพลงจังหวะหนักหน่วงลอยกระทบหูยามเมื่อผมเดินซิวๆ ผ่านการ์ดเข้ามา ใครมองมาผมก็มองตอบกลับหมด บอกเลยว่าไม่ได้เล่นหูเล่นตาคนอย่างแสบไม่มีมารยาทรอก...เนอะ

ผมยกยืมพลางเดินไปนั่งตรงเคาน์เตอร์อย่างที่ชอบทำเป็นประจำ ตอนเช้าผม ผมจะตื่นก็ต่อเมื่อเครื่องหรือมีแรงจูงใจเท่านั้นแหละ

หลังล้างคอกเทลมาแก้วหนึ่ง ไม่นานนักบาร์เทนเดอร์ก็เสิร์ฟให้ตรงหน้า ผมยกของเหลวในแก้วทรงสูงขึ้นจิบ สายตาก็กวาดมองรอบด้านอย่างประเมิน อืม...พวกรุ่นพี่และรุ่นเดียวกันทั้งหน้าคุ่นและไม่คุ่นเต็มไปหมดเลยแฮะ

ที่สำคัญคือผมเห็นไอ้ต่อด้วยละ มันกำลังเกี้ยวสาวเลยไง เดินไปสี่ หก ไปจนคลอเคลียจะได้เสียวกันอยู่รอบรั้ว

หึๆ ชักนำสนุกขึ้นมาแล้วสิ ถ้าผมเดินไปทั่วจะเกิดอะไรขึ้นกันนะ ผมยกยืมรัยทว่าก่อนจะได้ก้าวขาออกจากเก้าอี้ ผู้ชายคนหนึ่งก็ เดินเข้ามาเสียวก่อน

บิตส์? อืม...จำแทบไม่ได้เลยละ เล่นแต่งตัวซะหลอหลอเอาการสม ตำแหน่งเดือนคณะเศรษฐศาสตร์เลยนี่นา เขาส่งยืมซึ่งสามารถทำผู้หญิง ตายเกลื่อนได้มาให้ ผมจึงยกยืมยั่วเย้าตอบกลับไปและหย่อนตัวนั่งลงที่ เดิมอย่างอ้อยอิ่ง

“ไม่นี่กว่าจะเจอแสบวันนี้แฮะ” บิตส์เดินเข้ามานั่งด้านข้าง สายตาก็ จับจ้องผมอย่างสนใจแบบไม่มีปกปิด

ผมทำคางพลางเอียงคอมองของเหลวในแก้วซึ่งเคลื่อนไปตาม จังหวะการหมุนของมีอนิดหน่อย จากนั้นก็ปรายตามองคนด้านข้างอย่าง ยั่วชวน

“นั่นสินะ เราเพิ่งมาครั้งแรกด้วยสิ”

ผมยกยืมนำมามองก่อนจะเสตามองแก้วค็อกเทลต่อ ใครพูดหยาบมา แน่แน่นอนว่าผมหยาบกลับ แต่สำหรับบิตส์ที่ไม่เคยขื่นมึนขื่นภูใฝ่ ผมก็กระทำ กลับไปเช่นเดียวกัน

“เดี๋ยวเราแนะนำเองก็ได้ สำหรับแสบเราว่างเสมออะ”

ผมเหลือบตามองบิตส์อีกครั้งพลางยกยืมน้อยๆ ตรงมุมปาก ในใจก็ คิดว่า เหรอ?...จริงดิ ก่อนหน้านี้คล้ายจะเห็นแวบๆ ว่ากำลังคว้าวสาวชุดแดง ตรงมุมนี้เลย

“ปากหวานแบบนี้หญิงติดตริ้มเลยล่ะสิ” ผมกล่าวพลางปรายตาที่เริ่มฉ่ำปริ่มด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ไปด้วย

“จะทิ้งให้หมดเลยถ้าแสบไปกับเราคืนนี้ล่ะครับ” เลววะ แต่อิม... น่าเล่นด้วยจริงๆ

น่าสนใจถ้าเผชิญว่าผมไม่ได้ตั้งกฎกับตัวเองไว้ว่าจะไม่ถูกใครหิ้วกลับบ้านโดยเด็ดขาดนะ ไ้เราก็มั่นใจว่าคงแข็งแรงด้วยสิ

ผมทำเพียงกรีดยิ้มส่งให้ปีตส์เท่านั้นและตั้งใจไม่ตอบรับอะไรกลับไป ทางตาก็คล้ายจะเห็นว่าไอ้ต๋อกำลังถูกผู้ชายคนหนึ่งหาเรื่องอยู่ ผมเลิกคิ้วในทันทีพลางลุกเดินไปทางเพื่อนที่ไม่ค่อยสนิทสักเท่าไรอย่างเชื่องช้า

“นี่เมียกู ไอ้ต๋อ!” คอเสื้อของไอ้ต๋อถูกผู้ชายคนหนึ่งกระชากไว้ ด้านข้างก็เป็นผู้หญิงที่ผมเห็นเมื่อครู่กำลังกับมันอยู่

ฝ่ายหญิงที่โดนสามีจับได้ว่ามาคลอเคลียกับชายอื่นมีสีหน้าเป็นปกติ เธอไม่แม้แต่จะห้ามปรามเลยสักนิด คงจะนึกสนุกที่ผู้ชายแย่งตัวเองล่ะมั้ง ผมเดาเอาหรอกนะ

ดูทรงแล้วฝ่ายสามีที่มาหาเรื่องไอ้ต๋อน่าจะเป็นรุ่นพี่ ผมเดินเบียดกลุ่มคนที่เดินอย่างไม่สนใจใครเข้าไปใกล้เหตุการณ์ตรงหน้าอีกนิด บางคนก็เริ่มหันมองไอ้ต๋อกับชายแปลกหน้าอย่างสนใจ ถึงกับตื้องล้อมมองกันเลยทีเดียว

“ก็เมียมึงให้ทำกูก่อนนี่ครับ กูก็คิดว่าโสดนะสิ” ไอ้ต๋อกระชากมือที่คนนั้นออก

แต่ว่านะ...มึงไม่ได้ดูทรงเลยหรือไงว่าพี่มันตัวใหญ่กว่ามึงเยอะอะต่อผิววะ!

“อย่าอยู่เลยไอ้เวร หยามหน้ากูนะมึง!” ผมเลิกคิ้วมองไอ้เพื่อนที่ไม่ค่อยสนิทเท่าไรเชล่งพื้นอย่างหมดท่า อย่างว่าละนะ...โดนต่อยไปเต็มแรงเลยนี่

อย่างที่บอกว่าไม่สนิทนั่นแหละ แต่มอดันยันมอปลายผมก็รู้จักมันแค่คนเดียวและไปไหนมาไหนด้วยกันเป็นบางครั้ง ไอ้ต๋อเข้ามาอยู่ในวงจรชีวิตผมมากกว่าผู้ชายบางคนที่เข้าหาเสียอีก

ดังนั้นจะยื่นมือเข้าไปช่วยก็แล้วกันนะ หึๆ

คอเสื้อไอ้ต่อโดนกระชากอีกครั้งก่อนที่มันจะพุงตัวได้ ผมอาศัยจังหวะนั้นแหวกกลุ่มคนเข้าไปใกล้ชายทั้งสองที่รูปร่างแตกต่างกันในทันที

เฮ้อ... สักต่อ มึงไม่ดูเลยนะว่าไอ้พีคนนี้กล้ำแขนมันเป็นมัดๆ แล้วมึงนะหล่อใสสไตล์เกาหลีที่หญิงกำลังนิยมเลยใจ จะไปสู้เขาได้ยังไงวะ

“ผมว่าพีใจเย็นก่อนจะดีกว่านะครับ”

ผมยกยิมเซ็นที่เคยเป็นมา อีกทั้งยังเชื่อมมือไปจับแขนชายแปลกหน้าซึ่งกระชากคอเสื้อไอ้ต่อไว้ด้วย ไอ้พีก็กล้ำ... อืม ขอใช้ชื่อนี้แล้วกันเพราะกล้ำเป็นมัดๆ อย่างกับนักมวยเลยแฮะ นั่นแหละ ไอ้พีก็กล้ำมันหันมามองผมทว่าไม่ได้คลายมือจากคอเสื้อไอ้ต่อแม้แต่นิด

“มึงอย่ามาอยู่... อี!”

ผมอาศัยจังหวะนั้นบิดข้อมือไอ้พีก็กล้ำและจัดการถีบซ้ำไม่ให้ลุกขึ้นมาร่างได้ใหม่ เกิดไม่ถีบผมก็โดนสวนกันพอดี... จริงไหม?

“ไม่ยุ่งไม่ได้ครับพี”

ผมเลิกคิ้วพลาจกตามองไอ้พีก็กล้ำที่เป็นฝ่ายลงไปนอนกองกับพื้นบ้าง ริมฝีปากก็ยังคงแต่งแต้มรอยยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มแสบๆ ละนะ

พอนหันมองไอ้ต่อ มันก็มองผมราวกับเห็นพ่อพระมาโปรดอย่างไรอย่างนั้น ถ้าคลานมาเกาะขาผมได้นี้คงทำไปนานแล้ว ไอ้ต่อมันชอบปากดีทั้งๆ ที่ต่อยตีกับใครไม่ค่อยเป็น ไม่รู้อยู่รอดคงทำบรรดาสามีของผู้หญิงที่มันไปควัดด้วยมาได้ยังไงตั้งนาน

“มึง!...”

ก่อนไอ้พีก็กล้ำจะได้ถลาเข้าหาผมที่ตั้งท่ารอก่อนแล้ว บรรดาการด์ของร้านก็ตรงเข้ามาเคลียร์เรื่องวุ่นวายและจับตัวพีมันในทันที

มาซ้ำไปแต่ก็ยังดีกว่าไม่มาละนะ ผมเสตามองไอ้ต่อที่เริ่มพุงตัวขึ้นอย่างหมดสภาพกลางสายหัวเบาๆ ดีที่ข้าวของในร้านไม่เสียหายอะไร ไม่งั้นคงต้องจ่ายเงินอีกชุดใหญ่ ไอ้พีก็กล้ำกำลังถูกลากออกจากผับข้อหาก่อความวุ่นวายแล้ว

พี่มันมองมาด้วยสายตาอาฆาต...หืม? ผมก็รีบยิ้มร้ายส่งกลับไปให้
มองมาแบบไหนก็ต้องมองกลับแบบนั้น แสบไม่ชอบเขาเบรียบใครอยู่แล้ว

เฮ้อ ผลอสสร้างอริอีกแล้ว แต่กันนะ...ดูท่าจะสนุกไม่เบา

พวกการ์ดทำท่าจะเข้ามาลากผมเหมือนกันเพราะเพิ่งถีบไอ้พี่ที่ล้ำ
ไปเมื่อครู่ แต่ผมชี้แจงแล้วว่าเป็นเพียงการป้องกันตัว อีกอย่างฝ่ายนั้นก็หา
เรื่องไอ้ต่อก่อนด้วย

ไม่รู้สิ...ป้องกันตัวหรือเปล่านะ หึ? เฮ้! ผมไม่ได้หลอกวงใครนี่หว่า
ถ้าผมไม่ชิงถีบก่อนไอ้พี่ที่ล้ำก็ต้องทำร้ายผมอยู่แล้ว...เนอะ

“มึงก็มีมุมใจดีด้วยหรอวะ”

ไอ้ต่อเดินเข้ามาใกล้พลางทำหน้าที่ไม่คาดฝัน มันไม่แม้แต่จะสนใจ
ผู้หญิงคนเดิม กันนะ...สามีคุณเธอเพิ่งแผลงฤทธิ์ จะจับไอ้ต่อกี่ยากแล้วละ

“กูทำดีหวังผลวะ และมึงติดค้างกูหนึ่งครั้ง” ผมยกยิ้มเจ้าเล่ห์พลาง
เอ่ยเสียงกระซิบ ไอ้ต่อกอดยกรูดอกห่างอย่างไม่ไว้วางใจกันอย่างแรง หึๆ
เว่อร์นะมึง

“แสบครับ ตกลงแสบกับต่อเป็นอะไรกันแน่”

เรื่องนี้แหละที่ทำให้ผมต้องใช้คุณเพื่อนไม่คอยสนิทเป็นไม้กันหมา
อย่างช่วยไม่ได้ ไอ้ต่อหันมองผมขำขำอย่างเริ่มเดาทางได้วางๆ ผมหันมอง
บิตส์นิดหน่อยก่อนจะเดินไปเกาะแขนไอ้ต่อพลางเอ่ยกระซิบเสียงเบา

“อดกินสาวสักพักเนอะเพื่อน กูขอยืมตัวมึงหน่อย หึๆ”

“มะ...”

“ไม่รู้สิ เพื่อน...ละมั้ง”

ผมว่าพลางทำศอกลงกับไหล่ไอ้ต่อไปด้วย ไม่ต้องรอให้มันแย้งผมก็
ชิงพูดขึ้นมาเสียก่อน โคตรตลกเลยวะ ฮะๆๆ ไอ้ต่อมันทำสีหน้าพะอืดพะอม
ราวกับเพิ่งกินของขมไปอย่างไรอย่างนั้น

ดวงตาของมันถลึงมองผมเป็นเชิงว่า ‘หยุดนะเสียด! มึงกำลังหาเรื่อง
เค็ดร่อนให้กูไว้ย’

ผมไม่ได้สนใจใยดีทำที่ไอ้ต่อมันอีก เพราะบิตส์มองผมสองคนสลับ

กันเขม็งแล้วไงละ อิม...นี่ผมกำลังหาเรื่องเดือด้ร่อนให้ไอ้เพื่อนไม่ค่อยสนิทหรือเปล่าวะ เลิกเล่นก็แล้วกัน รู้สึกสงสารมันขึ้นมาয়งี้ก็ไมรู้

เดี่ยวโดนบรรดาผู้ชายที่คลั่งไคล้ผมดักกระที่บขึ้นมากจะแยเอาเนอะ คิดดูว่าหลายๆคนในผับที่เล็งๆผมไว้เริ่มหันมาจ้องเขม็งตามไอ้บิตส์มันแล้วสิ

เฮ้! ย้ำอีกคร้งว่าไม่ได้หลงตัวเอง แต่ว่านะ...คนมันมีดีให้หลงนี่นา

“อย่าทำหน้าเครียดสิบิตส์ ต่อเป็นเพื่อนเราจริงๆ” ผมยกแขนออก จากไหล่ไอ้ต่อ จากนั้นก็เดินเข้าไปใกล้บิตส์เล็กน้อยลงสงสาตายหยอก ล้อให้ด้วย

“แล้วคลิบสลับกับไอ้ต่ออะครับ นี่เราใจไม่ดีจริงๆ นะ”

แฮม...ปากบอกใจไม่ดีแต่แวตตาแพรวพราวที่มองตรงมาคืออะไรกันเนี่ย หืม?

“ภาพมุกกล้องแบบนั้น ใครเชื่อก็งเต็มทีล่ะ”

ผมกวาดตามองผู้คนรอบข้างที่เอียงหูฟังเรื่องชาวบ้านประกอบคำพูด อิม...สะดุ้งไปตามๆ กันเลยใจ ก่อนจะวกกลับมาจ้องบิตส์อีกคร้งพร้อมรอยยิ้มนำมองที่ลดความรุนแรงจากประโยคข้างต้นลงได้ไม่มากก็น้อย

“นั่นสินะ ฮะๆ”

รอยยิ้มของบิตส์ดูจิตจางลงนิดหน่อย แต่ผมรู้ะว่าในใจคงแอบต่ากันบ้างล่ะ ประมาณว่า ‘ไอ้ตัวสลับ แม่งหลอกต่าๆ’ อะไรแบบนี้

ช่วยไม่ได้...ใครสนกันล่ะ หี

“งั้นเราขอตัวก่อนนะ ไปไอ้ต่อ กลับกันมึง” ผมพูดประโยคแรกกับบิตส์ ก่อนจะหันไปมองไอ้เพื่อนไม่ค่อยสนิทซึ่งยืนเยื้องทางด้านหลัง

และเมื่อเห็นสาตายของผมไอ้ต่อมันก็พยักหน้านิดหน่อยอย่างเกียจคร้าน ยังจะมองหาสาวอีกนะมึง เฟ็งโดนสามีเขาเล่นงานเมื่อก็ยังไม่เข็ดหรือไง เฮ้อ...จริงๆ เลยให้ตายสิ

นำหมั้นได้ชะมัด ขนาดโดนต่ออยยังจะหล่อได้อีกนะ อยากโบกหัวมันสักทีสองทียงี้ก็ไมรู้แฮะ

อิม...คอนโดฯ ไอ้ต่อกับผมคนละทางเลยนี่นา แต่ที่ชวนกลับเพราะะ

ไม่อยากจะปล่อยมันทิ้งไว้ไง เดี่ยวก็โดนหาเรื่องถามให้วุ่นวายอีก

ผมกับไอ้ต้อออกมาจากผับและแยกย้ายกันไปตามระเบียบ โชคดีที่บีตส์ไม่ได้ติดใจอะไร โชคดีอีกชั้นคือผมไม่เจอวินผู้อารมณหรือคนที่ผับ ไม่งั้นเรื่องต้องวุ่นวายกว่านี้แน่ สงสัยวินจะไปผับเดิมที่เจอผมคราวก่อน ซึ่งความจริงผมมาผับใหม่เิง

หี ก็เขาไม่ได้ถามนี่นะว่าผมจะไปผับไหน...ช่วยไม่ได้

วันต่อมา

หลังเรียนช่วงเช้าเสร็จผมก็เดินมากินข้าวที่โรงอาหารของคณะ สาวๆ จากคณะอื่นเพียบเลยละ คล้ายจะเห็นไอ้ต้อท่ามกลางกลุ่มสาวสวยอยู่หรรอก แต่ผมทำเพียงปรายตามองมันเท่านั้น

ยังไม่เข็ดจริงๆ ลินะมึง

“ไอ้เสบ! นั่งด้วยกันไหมวะ!!!” แน่นนอนว่าพอเห็นผมมันก็ตะโกนทักทายตามประสาผู้ชายอารมณดี

แต่ว่านะ สาวๆ ของมึงจ้องกัันเขม็งเลยวะ อีกร้อยรอบตัวมึงก็ไม่มีที่ว่างเลยเิง

“เฮอ เดี่ยวกูไป”

ผมตอบรับเสียงเรียบพลางยกยืมที่ใครๆ ก็พากันชมว่าสวย ผมก็ไม่เข้าใจหรอกว่าผู้ชายเวลายืมแล้วสวยยังงั แต่ช่างเถอะ...เขาว่าสวยผมก็เออออตามไปทั้งนั้น ตราบใดที่คนอย่างเสบยังใช้รอยยิ้มนี้ให้ผู้คนทั้งหมันได้ ชื่นชมและหลงใหลได้ จะสวยหรือหล่อผมก็ไม่เกียงหรรอกนะ

หีม? ถามว่าทำไมผมยังเดินไปนั่งที่ที่รอบตัวไอ้เพื่อนเพียงคนเดียวมี แต่สาวสวย คือตอนนี้คนพลุกพล่านมากเิง อีกร้อยเืดะก็แทบไม่เหลือที่ว่างแล้ว ยังงัไอ้ต้อก็ต้องทำให้ผมนั่งจนได้นั้นแหละ มันผิดเองที่ชวนผมนะ หีๆ

หลังซื้อข้าวเสร็จผมก็เดินเฉิดฉายมายังเืดะไอ้ต้อ บอกเลยว่าไม่สะทกสะท้านกับสายตาวรรดาผู้หญิงของมันสักนิด ทว่าบางคนก็มองผมอย่างตื่นเต้นละนะ

ใครส่งสายตาดูๆ มาคนอย่างแสบก็ส่งกลับ ส่วนใครร้ายมาก็ร้ายกลับไม่โกง...เนอะ

“ดูใกล้ๆ แล้วแสบหน้าสวยจริงๆ ด้วยแฮะ ผู้หญิงอย่างเรายังอายเลย” ผู้หญิงคนหนึ่งเขยิบตัวเว้นที่ให้ผมนั่ง ผมส่งยิ้มเป็นเชิงขอบคุณก่อนจะเข้าไปนั่งตรงที่ว่างนั้นทันที

“ต้องหล่อสิ อย่างเธอต่างหากที่สวย”

ผมกล่าวขึ้นก่อนจะตักข้าวคำแรกเข้าปาก เพิ่งรู้ว่ามิใช่ผู้หญิงที่ไม่จิกตามองเวลาผมเข้าหาไอ้ต่อมันด้วยแฮะ ปกติก็มันนะไม่ค่อยชอบหน้าผมหรอก

“อย่าปฏิเสธนะ ผู้ชายยังมองแสบเลย เราเนี่ยเป็นเอฟซีเลยนะ แบบว่าแสบจิ้นกับใครก็อ่อย”

หืม? ผมขมวดคิ้วพลงหันมองผู้หญิงด้านข้างทันที ไอ้ต่อมองผมพลงยิ้มแหงก่อนจะขยับปากว่า...

‘สาววายมึง วายตัวแม่เลยด้วย!’

ถึงว่ามีทั้งจิ้นทั้งอ่อย ผมยกยิ้มให้เธอกลับไปก่อนจะตักข้าวขึ้นกินต่อ รู้สึกได้เลยว่าเธอจ้องมาแบบเขม็งมาก ยอมรับว่าไม่เคยมีใครทำให้ผมขมลูกได้เท่าไอ้หน้าหล่อ แต่ตอนนี้เพิ่มคุณสาววายไปอีกคนก็แล้วกัน

อืม...ก็นะ เคยเจอแต่ผู้หญิงมองมาแบบจิกกัด อยากทำตบ หมั่นไส้แบบปากใส่อะไรแบบนี้ มาเจอผู้หญิงมองแบบอยากกลืนกินไปทั้งตัวมันก็ยังงៃอยู่

ฉับพลันนั้นทางตามก็เห็นใครคนหนึ่งเดินผ่านไป รอยยิ้มร้ายถูกจุดตรงมุมปากในทันที ผมบอกลาคุณสาววายที่ยังไม่รู้ชื่อกับไอ้ต่ออย่างแบบเนียนก่อนจะคว้าจานข้าวไปเก็บ

ไอ้หน้าหล่อกำลังเดินออกจากโรงอาหาร มันเป็นจุดสนใจพอสมควร จึงหาตัวได้ไม่ยากนัก ให้ตาย...แต่จนน่าหมั่นไส้จริงๆ เลยนะ

จะรอพรมแดงมาปูทางหรือไง...คนอย่างแสบต้องไปทอดสะพานต่างหากละ นี่ๆ

Ep.05

รถขู่นี้...ที่แอบเกือบพ่ายแพ้

ผมเดินเฉื่อยเฉื่อยตามหลังไอ้หน้าหล่อไปเรื่อย ๆ อย่างไ้เว้จริง ความจริงผมกำลังสำรวจจะว่ามันชอบไปที่ไหน ยังไง และอะไรที่ทำให้หงุดหงิดหรือไม่หงุดหงิด

และก็เป็นอย่างที่คุณคิด หลังตึกเรียนอีกแล้ว... ทั้งที่ตอนนั่งเรียนก็ไม่ได้ดูป्लीทิวทัศน์ขนาดนี้แท้ ๆ ผมจับจ้องมันพลางหรือตาลงอย่างใช้ความคิด เท่าที่สังเกตเห็นแบบไม่ได้สนใจอะไรเท่าไร มีคนพูดถึงมันเยอะพอควรเลยละ

บ้างก็ว่าเป็นลูกมาเฟีย บ้างก็บอกว่ามันเข้าถึงยากสุดๆ ทั้งที่เวลาใครเข้าไปคุยด้วยมันก็คุยตอบ ที่สำคัญคือเสียงเล่าลือว่ามันหล่อ... อืม ก็หล่อจริง ๆ นั่นแหละ แต่คนละสไตล์กับไอ้ต่อวะ ให้เดาก็คงเป็นไอ้หน้าหล่อนี่ที่ปฏิเสธตำแหน่งเดือนคณะสินะ

ผมอยากรู้สาเหตุที่มันทำทำไมไม่ชอบชี้หน้าผม... หรือจะแอนตี้เกย์?

คงต้องพิสูจน์ไม่ก็ถามไปตรง ๆ ละมั้ง ทว่าไม่นานนักก่อนผมจะได้ออกจากมูมมี้ด หนุ่มน้อยคนหนึ่งก็เดินตัดหน้าไปเสียก่อน และแน่นอนว่าหนุ่มน้อยคนนั้นไม่เห็นผม ดังนั้นก็ขอยืมดูอะไรดี ๆ ต่อไปก็แล้วกัน

เพลงก็ลึบยีนสูบบุหรี่ฟังผนังตึกเช่นเคย ด้านหน้าของเขามีผู้ชายร่างเล็กคนเดิมยืนอยู่ ไบหน้านั้นมันคึ้น ๆ หิม? ไซ้ 'ขนม' จากคณะบัญชีที่ขึ้นชื่อเรื่องความน่ารักไม่น้อยกว่าผู้หญิงบางคนหรือเปล่านะ

อิม...ดูเหมือนขนมอะไรนั้นจะไม่ใส่เหมือนหน้าตาเสียด้วยสิ ไข่
ทวงท่าโอบแขนรอบคอของไข่หน้าหล่อไว้มันคืออะไรกันนะ ตัดหน้าแบบ
แบบนี้ไม่มีเลย...แต่ผมก็ไม่ใช่ว่าพวกที่จะอยากรู้อย่างไรแบบนี้ของคนอื่น
เสียด้วย

ดังนั้นขอยืนดูจนแน่ใจว่ามันไม่ได้แฉนตีพวกชายรักชายจริงๆ หน่อย
ละนะ แต่ถ้ากล้าที่จะคลอเคลียกับขนมแบบนี้ก็แสดงว่ามันเกลียดผมแบบ
เฉพาะเจาะจง ความเกลียดก็ต้องมีสาเหตุ ว่าแต่อะไรละ?

ไข่หน้าหล่อดูจะไม่ปฏิเสธขนม แต่มันก็ไม่เปิดโอกาสให้ขนมได้จูบ
เหมือนพวกผู้หญิงเช่นกัน อิม...แปลกดี อาจจะมีอะไรกันได้แต่ไม่จูบแบบนี้
หรือเปล่า? เข้าใจ! ผมไม่ใช่โรคจิตมายืนดูคนเขาคลอเคลียกันหรอกนะ

แต่จะทำอะไรมันก็ต้องหาข้อมูลไว้บ้าง แม้ทั้งสองจะเริ่มสิงร่างกัน
แล้วก็เถอะ เอ้อ...ไปทำในห้องน้ำหน่อยก็ดีมั้ง แม้คนอย่างแสบจะไม่ชอบ
ซัดจิ้งหะใคร แต่นี่มันก็ออกจะโจ่งแจ้งไปหน่อยไหม

เคล้ง...!

ดังนั้นผมจึงตะกอนหินไปโดนขวิดแก้วที่วางไว้แถวนั้นอย่างสบาย
อารมณ์ ขนมรีบผละห่างไข่หน้าหล่อแล้วหันขวับมามองในทันที หืม? สายตา
แบบนั้นคือไม่ใช่สินะ ผมจ้องกลับพร้อมรอยยิ้มร้าย แผ่นหลังก็เอนพิงผนัง
อย่างซิลๆ พลงยกมือกอดอกไปด้วย

“แสบ? ทำไมมาอยู่ที่นี่ได้ละ?”

ขนมเอียงคอมองผมจากนั้นก็ติดกระดุมเสื่อ ดูเหมือนผู้ชายที่ใครๆ
ต่างบอกว่าน่ารักคนนี้จะไม่มีที่ท่ากระดากอายแม้แต่นิด อีกทั้งยังยกยิ้ม
หวานให้ผมอีก อิม...ยิ้มที่ไม่ส่งไปถึงดวงตาแบบนั้น ดูก็รู้ว่าหงุดหงิดที่ผม
มาซัดจิ้งหะละนะ

“ผ่านมานะ ไม่คิดว่าจะเจอขนมที่นี่”

ผมเดินเข้าไปใกล้ผู้ชายร่างเล็กอีกนิด จากนั้นก็เดินผ่านไปทาง
เพลิงกัลปืออย่างไม่สนใจใยดีขนมอีก ผมไม่ได้มีธุระกับขนมนี้ละ จะให้แหวะ
คุยด้วยต่อก็เสียเวลาเปล่า

“ແສบນີ້ຕິ້ອດີนະฮະ คนเขาไม่เอาก็คือไม่เอาสิ”

คราวนี้ผมสะดุดก็กัณฑ์ จากนั้นก็หมุนร่างกลับไปมองขนมอย่าง อ้อยอิง ที่...ว่าจะปล่อยไปแล้วเชียว แต่ในเมื่ออยากทำพายนัก จะเล่นด้วย หน่อยก็ได้

“คนที่มา ‘เสนอตัวถึงที่’ ก็ไม่ต่างกันหรอกมั้ง เนอะ...ขนม” ผมมอง ใครอีกคนกลับไปด้วยแววตามาตร้ายพอๆ กับรอยยิ้ม อืม...คล้ายจะเห็น ขนมคือวาระตุกด้วยวะ हीๆ

“ยังดีกว่าคนที่ไม่ได้แม้แต่จะแตะนะฮะ ไว้เจอกันใหม่นะเพลิงกัลป์”

ขนมแสร้งทำเป็นไม่สะทกสะท้านกับคำพูดของผม จากนั้นก็หันไป ยิ้มหวานให้เพลิงกัลป์ ความโมเอะกระเด็นเข้าตา แต่มารยานะจะสู้คนอย่าง แสบได้ยังไง

“ดูหน้าก็รู้แล้วว่าผู้ชายเขาหมดอารมณ์ แฮ่...ยังจะตีให้เจอใหม่ อีกหรือครับ หืม?”

ผมแสร้งถอนหายใจ อีกทั้งยังตอกกลับไปเสียจนขนมเผลอหันมาจ้อง เขม็งวูบหนึ่ง อืม...เผลอสร้างอริอีกแล้วสิเรา แต่ใครจะสนกันล่ะ อีกร่างผม สงสัยว่าขนมไปได้ยินมาจากไหนว่าผมตามตื้อไอ้หน้าหล่อล่ะ

จำได้ว่ายังไม่ได้ออกตัวแรงหรือเดินตามติดเลยแท้ๆ...เนอะ

ไม่นานนักขนมก็เดินลับไปจากสายตา ความจริงคงอยากจะทำปาก ต่อคำกับผมต่อแต่ใกล้เข้าเรียนแล้วนี่นะ ผมยกข้อมือขึ้นมองนาฬิกา ก่อนจะ ปรายหางตามองไอ้หน้าหล่อซึ่งมองมาเช่นกัน

“ระวังเป็นเอดส์ตายเออะมั้ง” แซะมันนิดหน่อยพอหอมปากหอมคอ

“हीं...บอกตัวเองดีกว่ามั้ง” เอาอีกแล้ว ไอ้สายตาราวกับผมเป็นขยะไร ค่านี้มันอะไรกันนะ ผมเลิกคว่ำพลงยกยิ้มยั่วยวน จากนั้นก็เดินเข้าไปใกล้ ไอ้ หน้าหล่อมันอีกนิด

ความจริงก็ไม่มันดเท่าไรหรอก เรียกว่าประชิดเลยมากกว่า

ไม่เข้าใจว่ามันจะรังเกียจอะไรผมสักหน่อย กับขนมก็ไม่เห็นจะมอง แบบนี้เลยนี่นะ และที่สำคัญดูเหมือนมันจะหวังจับกับผู้ชายด้วย ที่ผู้หญิง

ละเห็นจูบเขาๆ

เพลงก็ลึบไปยิ่งร่างหนีเมื่อผมทำท่าจะปลดกระดุมเสื้อเขาเพิ่ม แต่
เดี๋ยวก็หลุดลุ่ยอยู่แล้ว ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมเสน่ห์ของผมใช้ไม่ได้ผล พอจะ
เลื่อนมือตามไปก็ดันโดนตะครุบไว้เสียอย่างนั้น

พลัก!

หืม?...แถมยังผลักผมออกราวกับโดนของร้อนอีกต่างหาก

นัยน์ตาสีรัตติกาลจ้องมองมาด้วยความเย็นเยียบ คล้ายเขาจะเริ่ม
หงุดหงิดที่ผมไปวอดวอดด้วย ผมเซนิดหน่อยเกือบล้มแล้วละเมื่อกี้นะ โชคดี
จริงๆ ที่ตั้งหลักได้ทัน

อืม...สงสัยจะรุกเร็วไปหน่อย

“ไม่กล้าแตะตัวกูหรือไง” ผมมองมันด้วยแววตาเรียบเฉย รอยยิ้ม
น้อยๆ ยังคงติดตรงมุมปากอย่างทำทนาย

“รังเกียจ”

คำเดียวสั้นๆ แต่คนอย่างแสบไม่สะเทือนหรอกวะ ได้...รังเกียจมาก
ไซ้ใหม่มึง

พรี๊!

ผมกระซอกคอเสื้อมันลงมาบดจูบ ยอมรับว่าไม่ใช่จูบแรกหรือกะ
เห็นแบบนี้ผมก็เคยมีแฟนเป็นผู้หญิงตอนสมัยมัธยมเถอะ แต่พวกเธอก็ขอ
เลิกไปหมดโดยให้เหตุผลว่ารับไม่ได้ที่ผมสวดยกว่า แยะจังแะ

แต่ผมยอมรับว่าเป็นจูบแรกกับผู้ชาย เห็นแรงๆ แบบนี้ผมก็ไม่ได้
ปล่อยตัวนักหรือกะนะ และที่ดึงไ้หล่อนี้มาบดจูบก็เพราะเริ่มมิโหบกความ
อยากเอาชนะล้วนๆ

หี ในเมื่อรังเกียจนักก็จูบกับคนที่เกลียดไปเถอะมึง

ผมเห็นนัยน์ตาสีรัตติกาลกระตุกจูบหนึ่ง แต่ผมกอดคอมันไว้แน่น
เลยไง ดังนั้นถึงคิดจะผลักผมออกก็ไม่หลุดหรือกะน่า ทว่าทุกอย่างดันพลิก
กลับเสียอย่างนั้น จากที่คิดว่ามันจะซัดขึ้นสุดฤทธิ์ เพลงก็ลึบกลับดันพลิก
ร่างผมเข้ากำแพงเสียได้

ผมเปลอบิกตากว้างเมื่อตัวเองเป็นฝ่ายถูกตริ้งเข้ากับกำแพง รสจูบแปรเปลี่ยนเป็นจุดตันและรุนแรงจนเริ่มได้กลิ่นควาเลือดในปาก นัยน์ตาคมตุส่วางวาบคล้ายต้องการลงโทษผมที่บังอาจไปเล่นกับไฟอย่างไรอย่างนั้น

หลังช็อกค้างได้ไม่นานผมก็เรียนรู้ที่จะได้ตอบกลับอย่างดูเด็ดขาดไม่แพ้กัน หืม? ยังย้าว่านี่เป็นจูบแรกกับผู้ชาย แต่ไม่น่าแขยงเท่าที่คิดเลยแฮะ กัดมาก็กัดตอบ... แสบไม่ชอบเอาเปรียบใครอยู่แล้ว เนอะ

ร่างของผมถูกกดจนแนบสนิทกับผนังเย็นชืด ทว่าดูเหมือนผมจะประมาทมากไปหน่อย ใช้น้ำหล่อหน้าดูเจเนจัดโคตรเลยวะ ไม่นานนักผมก็รู้สึกเหมือนตัวเองจะพ่ายแพ้ไปอย่างไรอย่างนั้น

ในวินาทีที่สายตาเริ่มพร่าเลือน เสียงของใครบางคนก็ชัดขึ้นมากกลางคันเสียก่อน

“ไอ้แสบ! คลาสจะ...”

เพลงก็ลปี่ผละออกห่างผมในทันที เกือบหมดแรงเลยนะเมื่อครู่นี้ ดีจริงๆ ที่เขาหันไปมองไอ้ตอพอตี่ในช่วงที่ผมทำท่าจะทรุด เทียเอ๊ย! ผมกัดฟันจูบหนึ่งก่อนจะตั้งสติตัวเองกลับมา หลังจากนั้นก็ทรงตัวพาลวงเซ็ดคราบน้ำที่มุมปาก

“คนรังเกียจเขาจูบตอบกันด้วยหรือไง” ผมเอ่ยเสียงยั่วเย้า แหวตาก็มองใช้น้ำหล่ออย่างกวนประสาท อ่า... ไม่มีอารมณ์มองมันอย่างยั่วยวนจริงๆ นะ

ซึ่งในความเป็นจริงคือเมื่อครู่นี้ผมเกือบพ่ายแพ้แล้ว ให้ตายสิ... ถ้าไอ้ตอไม่มาซัดล่ะก็มันต้องน่าอายมากแน่ๆ หรือผมควรจะหัดจูบดี?

อืม... ไม่เอาวะ เปลืองตัวชิบหาย

“ช่วยแตกลิ้นดี”

เพลงก็ลปี่มอมมาด้วยแวตาทียากเดาความคิดที่รู้ๆ คือสายตาของเขาก็ยังเห็นผมเป็นขยะไร้ค่าอยู่ดีละนะ ผมกวาดลิ้นสำรวจแผลตรงขอบปาก ด้านในที่โดนกัดก่อนจะมองตามหลังร่างสูงไป

“อะ... ไอ้แสบ นี่มันพัฒนาถึงขั้น...” ไอ้ตอตรงเข้ามาถามอย่างเล็กล็ก

มันมองผมแบบคาดไม่ถึงเอาจากๆ ก็นะ เคยเห็นผมจูบกับใครที่ไหนกันล่ะ
“ไม่รู้สิ ตามันนั่นแหละวะ” ผมตอบเสียงเรียบอย่างไร้อารมณ์ ตอนนี่
เริ่มหงุดหงิดนิดหน่อยแล้วโว้ย

“แต่เมื่อกี้มันเปลึงกัลป์เลยนะโว้ย! มึงอย่าหาเรื่องวะครับกูขอเตือน
จะยั่วใครก็ได้แต่ต้องไม่ใช่คนนี่”

ผมเลิกคิดด้วยความสงสัยพลางหันไปมองไอ้ต่อที่ทำสีหน้าเป็นห่วง
เป็นใยผมมาก อิม... ไอ้หน้าหล่อนั้นมันเป็นอะไรจั้นเหรอก ทำไมไอ้ต่อต้องมอม
มาด้วยสีหน้าอิหลักอิเหลือแบบนั้นล่ะ

“ทำไมจะยั่วไม่ได้วะ”

“มันขึ้นชื่อเรื่องฟินแล้วทั้งที่ว่ากูอีกนะมึง อีกรอบตัวแม่งก็
อันตรายมากด้วย ขึ้นมึงเข้าไปยุ่งกับมันมากๆ อริมันก็จะเพ่งเล็งมึงไง”

ผมยกยืมให้ไอ้ต่อพร้อมกับประกายตาที่วาววามขึ้น จากนั้นก็หัวเราะ
ในลำคอกลางตบป้าไอ้เพื่อนไม่ค่อยสนิทแปะๆ

“น่าสนุกมากเลยวะมึง”

“ไอ้สัดแสบ มันไซ้เรื่องเล่นใหม่วะครับ! กูเตือนมึงจริงจิงนะโว้ย”

ผมยกไหล่อย่างไม่สนใจคำเตือนนั้น ใครบอกว่าผมจะตามติดไอ้หน้า
หล่อนั้นกัน อิม...ความจริงผมควรคิดเรื่องจูบอย่างจริงจังสินะ

ไม่มีทางที่คนอย่างแสบจะพ่ายแพ้!

วันนี้ผมนั่งเรียนอย่างไม่ค่อยมีสมาธิเท่าไร...

ไซ้แล้ว ผมกำลังนึกถึงเรื่องเมื่อตอนกลางวันอยู่นะ พอมองไปทาง
ด้านหลังห้องก็เห็นเปลึงกัลป์นั่งเรียนอยู่ตรงมุมหนึ่ง แกมมันยังโดนสายตา
บรรดาสาวฯ ลอบมองกันเป็นพรวนเลยด้วย มือหนาหมุนปากกาในมือไป
เรื่อยโดยที่ดวงตาคมดูก็จับจ้องวิวนอกหน้าต่างอย่างเฉยเมย

ให้ตายสิ...อาจารย์กำลังอธิบายสไลด์อยู่แท้ๆ

ผมหันกลับมาอย่างใช้ความคิด กระทั่งเท้าของไอ้ต่อมันสะกิดตรงขา
ผมยกขา ผมหันมองมันพลางขมวดคิ้วนิดหน่อย ไอ้นี้เป็นบ้าอะไรขึ้นมากอีกล่ะ

คนกำลังใช้ความคิดยังไงจะมากวนอยู่ได้!

“อย่าเหม่อลืมถึง กูบอกที่ครั้งแล้วว่าให้ตั้งใจฟังอาจารย์อะ สงสารสมองตัวเองบ้างเหอะวะ... โอ๊ย!”

ผมตบหลังมันดังอีกกลับคืนไป มุมปากก็ผุดรอยยิ้มคล้ายไม่รู้ไม่ชี้อะไรทั้งนั้น ช่วยไม่ได้... ใจต่อมันแหย่ผมก่อนหน้านี้ว่า

“พวกคุณสองคนตรงนั้น มีอะไรข้องใจกับการเรียนการสอนของผมหรือครับ”

“เปล่าครับ” ผมหันกลับมายิ้มให้อาจารย์พลางก้มหัวขอโทษตามมารยาท อืม... ดูใช้ได้เลยวะ

ใจต่อหันมามองผมตาขุ่น มีอีกลูบหลังบ่อยๆ คือผมใส่ไปเต็มแรงเลย ใจต่อก็ยังมือไม่อยู่นะ ही... ผมไม่ถึบมันกลับไปก็บุญแล้วละ

หลังเลิกคลาสผมกับใจต่อก็เก็บข้าวของเตรียมกลับบ้าน ระหว่างรอคนทยอยออกจากห้องผมก็คิดว่าใจต่อมากจะชิบถามถึงเรื่องที่นั่งขบคิดมาทั้งชั่วโมง อ่า... สงสัยผมจะทำอะไรใจแจ่มไปหน่อย ทั้งบรรดาก็มันและกึกผมนี่หันมองกันให้ควัก

ช่างเถอะ เรื่องที่ผมจะถามมันสำคัญกว่านี่นา

“คือกูอยากรู้ว่าทำยังไงถึงจะจูบเก่งวะ” ใจต่อมองผมตาแทบถลนจากนั้นมันก็ลากคอผมไปคุยกันอีกมุม

“มึงก็ไปหัดกับบรรดาผู้ชายของมึงสิ ถามไงๆ วะครับ” ผมยกมือเตรียมฟาดเบ้าใส่มันอีกรอบ แต่ใจต่อตัดต้นยกมือห้ามพลางพึมพำว่ายอมแล้วๆ ชะกอน

“มึงก็รู้ว่ากูไม่นิยมเปลืองตัวแบบนั้น”

“โห... กูโคตรรู้วะ ไปผับที่ไรก็ตีกับเขาไปทั่ว ซ้อนตามองยั่วบ้าง คลอเคลียบ้างนี่ไม่เปลืองตัวเลยนะครับ”

ผัวะ!

ใจต่อมันโดนเบ้าผมฟาดจนได้ ขอย้ำอีกครั้งว่าไม่ยกเท้าตีก็บุญของ

มันล่ะ กวนประสาทจิบหาย

“ไอ้สัตว์...มึงมันชอบใช้ความรุนแรง!”

“หืม มึงเพิ่งรู้? คราวนี้จะบอกกูดีๆ หรืออยากโดนฟาดอีกสักทีสองทีก่อนล่ะ” ผมมองไอ้ต๋ออย่างมาดร้าย มือก็เหวี่ยงเบ้เตรียมพร้อมไปด้วย

“เออๆบอกแล้วเว้ยกูเคยได้ยินมาว่าคนจูบเก่งจะใช้ลิ้นมันก้านเซอร์วิได้วะ มึงไปลองดูดี” ไอ้ต๋อมองเบ้สลับกับหน้าผมด้วยสายตาทะลึงๆ ไอ้เน...ไม่เห็นจะต้องทำหน้าผวาแบบนั้นเลย เว่อร์นะมึง

ผมยกยิ้มเมื่อได้รับคำตอบที่พึงพอใจ จากนั้นก็คว้าคอไอ้ต๋อมาถอดไว้เป็นเชิงปลอบประโลม หึๆ เดี่ยวขวัญหนีดีฝอกแล้วผมไปแล้วจะแย คือมันชอบเป็นแบบนี้ไง บางครั้งก็กวนประสาทจนผมหงุดหงิดได้ล่ะนะ

“ชอบใจวะมึง”

“เออ มึงนี่มือโคตรหนักเลยวะครั๊บ กูยังไม่หายเจ็บหลังเลย”

“กูหยอกเล่นเฉยๆ หรือวะ ทำเป็นป่นมากนะมึงนะ” ไอ้ต๋อมันตัวสูงกว่าผมนะ แต่ผมก็กอดคอมันได้ไง มีมานะไหมล่ะ...อืม เขาเรียกว่ามีความสามารถมากกว่า

พอจะแยกย้ายกันผมก็คู้ๆ หายาหม่องที่พกติดตัวขึ้นมาโยนไปทางไอ้เพื่อนที่ไม่ค่อยสนิท มันทำหน้าตกใจก่อนจะรับไว้

“สัตว์เสบ...วันนี้มึงกินยาสิมเขย่าขวดหรือวะ”

“เดี๋ยวก็ฟาดอีกสักทีดีไหม หืม?” ผมขมขู่พลางเลิกคิ้ว เท่านั้นไอ้ต๋อ ก็ยิ้มแหยแล้วโบกมือลาในทันที

“กูไปละ ชอบใจมึง...เจอกันพรุ่งนี้”

“เออ” ผมโบกมือไล่มัน แหม่อยู่กับมันแล้วปวดหัวจริงๆ แต่ก็ยังดีกว่าพวกผู้ชายที่หวังเคลมผมล่ะนะ

อืม...ถามว่าทำไมให้ยาหม่อง? ก็แค่คิดว่าตัวเองตบหลังมันแรงไปเท่านั้นเอง แต่เดี๋ยวสาวๆ ก็คงทำให้มันนั่นแหละ

ผมเดินชิลไปที่ฟีน็อกซ์กลางพยายามหลบเสียงบรรดาก๊ากทั้งหลายไปด้วย แบบว่าวันนี้รู้สึกหมดอารมณ์จะบั่นหน้ายิ้มแยมักทายยังงี้ก็ไม่รู้ผม

คิดว่าจะไปหาซื้อเซอริร์สักหน่อย

พอแวะไปดูที่ห้างและตลาดแถวนี้ฉันได้ของที่ต้องการ ฝนก็เริ่มเทลง
มาอย่างหนักหน่วง ผมชี้ที่โน้กลับคอนโดฯ ในสภาพที่เปียกปอน ก็สดชื่นดีอยู่
หรรอกแม้ฝนจะเม็ดใหญ่ไปหน่อยก็เถอะ

หืม? อะไรอยู่ในป่าหญ้าข้างทางนะ

ผมจอตลอดอย่างจับพลันเมื่อสังเกตเห็นตัวอะไรบางอย่าง ในกล่องลัง
ขนาดเล็ก ท่ามกลางพายุฝนและรถที่แล่นผ่านอย่างไม่สนใจไยดี... ผมดัน
พบกับสิ่งมีชีวิตหนึ่งเข้า

โชคดีที่เบ้มพอกันน้ำได้อยู่ ดังนั้นสมุดเลกเซอร์คงไม่เปียกหรรอกมั้ง?

ผมเดินเข้าไปใกล้กล่องลังนั้นมากขึ้น พอแง้มๆ ดูก็เห็นลูกแมวตัวสี
ขาวนอนขดอยู่ในนั้น ร่างของมันสั้นเทาจนผมต้องถอดเสื้อตัวนอกออกแล้ว
คลุมลงไป เสียววินาทีหนึ่งในสมองก็พลันระลึกถึงตอนที่ถูกขังลิ้มในสมัยมอ
ตันขึ้นมา เจ้าตัวเด็กนี่ก็คงรู้สึกเหมือนกันล่ะมั้ง

“ถูกทิ้งสินะ...เจ้าตัวเด็ก” ผมยิ้มพลางมองมันขำวูบหนึ่ง จากนั้นก็
ประคองลงไปถูกรักคันโปรด

หืม? ผมต้องสนใจเรื่องที่คุณโคฯ ไม่ให้เลี้ยงสัตว์หรือไง? เอาไปก่อน
แล้วค่อยหาทางออกก็ได้ ขึ้นอยู่แบบนี้คงได้แข็งตายแน่ ผมวางลงไปตรง
ระหว่างขาและเริ่มชี้รถกลับคอนโดฯ

ผมพุงกล่องลังพร้อมหิ้วถุงเซอริร์ขึ้นลิฟต์ในสภาพเปียกปอน เจ้าตัว
เด็กใช้ดวงตาสีฟ้ากระจ่างมองผมตาแป๋ว ุดไปดูมันก็น่ารักดี คนเลี้ยงก็ใจร้าย
ใจดำทิ้งได้ลงคอ แฮ่อ... ใช้ไม่ได้เลยนะ

ผมล้วงกุญแจมาไขห้อง คนที่ผ่านไปผ่านมาก็มองตามกันเป็นพรวน
ฮา...ส่วนมากก็นักศึกษาเหมือนกันนั่นแหละ ไม่รู้จะจ้องอะไรผมนักหนา ผม
คิดพลางยกมือเสยผมที่เปียกชื้น จากนั้นก็ไขกุญแจเข้าห้อง

หืม? ยังเหลือบมองผมกันอยู่เลยแฮะ สงสัยจะเปียกมากไปหน่อย
ล่ะนะ

ผมหันมาสนใจกล่องลังต่อก่อนจะปิดประตูลง จากนั้นก็วางเซอริร์

ไว้บนโต๊ะแล้วเข้าไปถอดเสื้อและกางเกงในห้องน้ำ พอหยิบผ้าขนหนูมาพัน
ท่อนล่างได้ผมก็ออกมาหิ้วกล่องลงไปวางหน้าโซฟา

“เมี้ยว~”

เจ้าตัวเล็กร้องเสียงแผ่วยามผมอุ้มมันขึ้นมาจากกล่อง อืม...ตัว
ใหญ่กว่าฝ่ามือนิดเดียวเอง ต้องพาไปหาหมอไหมเนี่ย มันสั้นไม่หยุดเลย
ละ ผมคว้าผ้าแถวๆ นั้นมาเช็ดตัวเจ้าแมวน้อย ว่าแต่ทำไมผมต้องมาทำ
อะไรแบบนี้ด้วยวะ

หวังว่าจะหยุดกินนมแม่แล้วนะ ก็ผมเลี้ยงสัตว์เป็นชะที่ไหนกันละ แค
เลี้ยงตัวเองยังไม่รอดเลย

หลังจากผมกับแมวน้อยนั่งจ้องตากันครู่ใหญ่ สักพักมันก็เข้ามา
คลอเคลียอดอ้อน อืม...ตัวขาวๆ แบบนี้ตั้งชื่อว่าอะไรดีละ

“แสนดี...ต่อไปนี่อยู่กับพี่แสบก็แล้วกันนะ”

